

Lord Ruster

genaamd

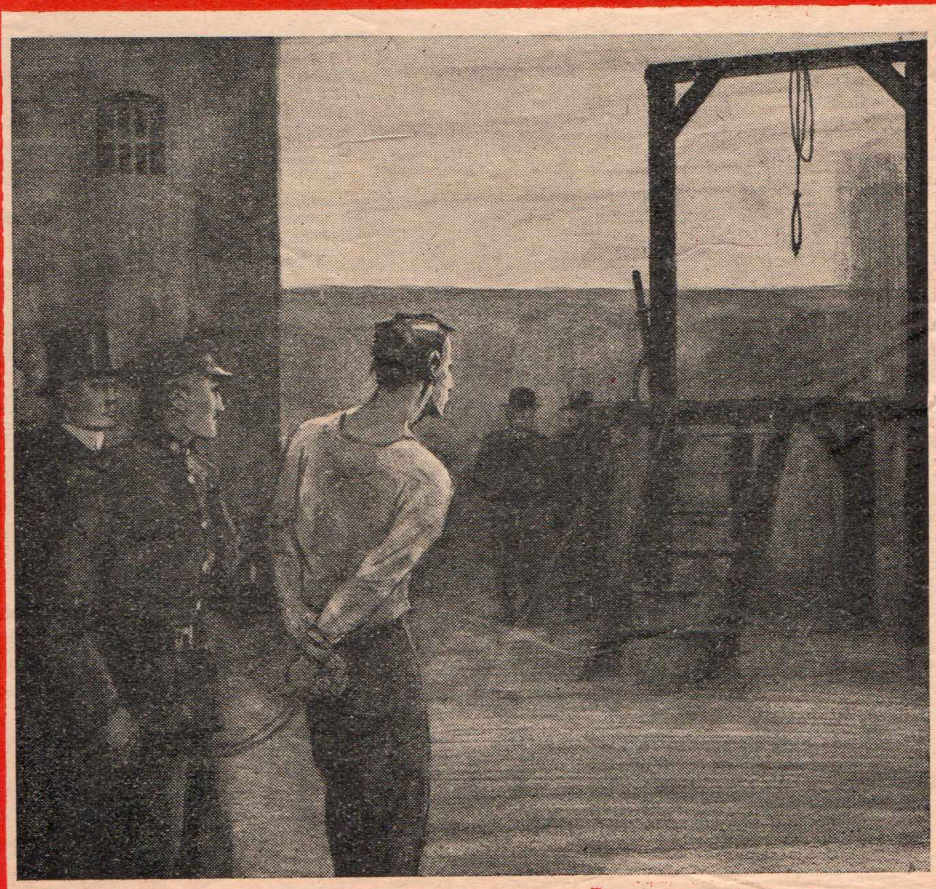
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE OPIUMKIT IN BOWERY

N° 2463

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Opiumkit in Bowery

HOOFDSTUK I

EEN TELEPATHISCHE SEANCE

De inwoners van New York, Bronx, Queens en New Island inclus, hadden weer eens een onuitputtelijk onderwerp van gesprek.

Sedert enige dagen waren in de voornaamste dagbladen grote advertenties verschenen, waarin het optreden werd aangekondigd van « Signor » Pestalozzi, de grootste telepaat van de wereld, die zelfs de indertijd zo beroemde Rubini ver in de schaduw zou stellen.

Vele bladen hadden duurbetaalde redactionele artikelen opgenomen over het fenomeen en de aanplakborden en lichtreclames maakten met veel ophef

het optreden van de beroemde Italiaanse telepaat wereldkundig.

Pestalozzi reisde geheel alleen, en had zelfs geen impressario.

Hij scheen voornemens te zijn de duizenden dollars, welke hij in Amerika dacht te verdienen, geheel voor zich zelf te houden.

Hij had, zoals gebruikelijk was, een aantal redactie-bureaus bezocht, meestal in gezelschap van een Amerikaan, die hij blijkbaar bij toeval had ontmoet en in wie hij een voortreffelijke gids en mentor had gevonden, dat wil zeggen, iemand met een sterke wil beïnvloed en

die in staat was op voortreffelijke wijze en zonder haperen zijn gedachten op die van de Italiaanse telepaat over te brengen.

De Amerikaan, Hillman geheten, be-roemde er zich niet weinig op, dat hij zo goed geschikt was om zijn eigen gedachten, of die van anderen op de Italiaan over te brengen.

Als enig communicatie-middel, dien-de daarbij een stukje buigzaam metaal, wel wat gelijkend op een corsetbalein van ongeveer drie decimeter lengte.

Weliswaar hadden nog maar weinige Amerikanen Pestalozzi aan het werk gezien, maar dat deed er niet toe, de Amerikaanse reclame had er wel voor gezorgd, dat op de avond van de eerste voorstelling, de grote toneelzaal van het Novelty Theater zo goed als geheel gevuld was met een uitgelezen publiek.

In de loges zaten de leden van de upper-ten met hun dames, die schitterden van de juwelen, daar zaten voorts de rijke beursmannen en zakenlieden, en meer achter in de zaal de mindere goden, die echter nog altijd goed bij kas moesten zijn, want de entree-prijzen voor de voorstelling waren zelfs voor New York nog al hoog te noemen.

Dat Pestalozzi een goed telepaat was, maar tevens een gewiekst zakenman, bewees hij, door de gehele recette, kort nadat de deuren gesloten waren, door zijn vriend, de Amerikaan, in veiligheid te laten brengen.

Het was een warme zomeravond en er hing een drukkende atmosfeer in de zaal.

Behalve het brede middenpad, dat van de orkestbak naar de grote toegangsdeur achter in de zaal voerde, waren er bovendien nog twee zijpaden.

Een plankier liep van het toneel dwars over de orkestbak heen, en eindigde in een trapje, waarlangs de telepaat de zaal kon betreden.

Ook waren opzij van het toneel trappen aangebracht, om de loges te kunnen bereiken.

Iedereen scheen nieuwsgierig te zijn naar de verrichtingen van de Italiaan; er klonk een geroezemoes van stemmen dat toenam, naar mate de tijd ver-

streek.

Eindelijk, ongeveer een half uur na de aangekondigde tijd, ging het scherm vaneen.

Op het toneel was niets anders te zien dan een kleine tafel met twee stoelen.

Op de tafel stond een karaf met water en een glas, en dat was alles.

Pestalozzi kwam op.

Hij bleek een rijzig man te zijn, in de kracht van zijn leven, met een lange, gitzwarte baard, fraai getekende wenkbrauwen en glanzend zwart haar, in het midden gescheiden.

Hij droeg een keurig gesneden tuxedo, en aan een zijner vingers schitterde een ring, welke het bewijs leverde, dat zijn optreden hem geen windeieren opleverde.

Pestalozzi ging recht op het tafeltje toe, wreef zich even in de handen, en begon toen in slecht Engels met een Italiaans accent, dat men kon kneden en snijden:

— Dames en heren, ik moet u mijn verontschuldiging maken, dat de voorstelling een weinig over tijd begint. « *Multa eccusa* ». De kwestie is, dat Signor Hillmano op het laatste ogenblik verhinderd is om mij bij te staan, « *per bacco* ». Hij was een zeer goed gedachtenoverbrenger, « *ma che volare* » er is niets aan te doen; ik moet het zonder hem zien te schikken. Daar het mij echter onmogelijk is, « *impossible* » om geheel alleen op te treden, zou ik iemand uit het publiek willen verzoeken, tijdelijk de plaats in te nemen van Signor Hillmano, want hij heeft mij beloofd, zo dra hij kon, terug te keren, « *il splendido huomo* ».

Pestalozzi wachtte even en keek links en rechts in de zaal, als verwachtte hij antwoord op deze uitnodiging.

Niemand echter antwoordde, terwijl allen strak voor zich heen keken.

Pestalozzi herhaalde zijn vraag, een weinig ongeduldig nu, en met gefronste wenkbrauwen, als iemand die niet gewend is, dat men hem zo lang laat wachten, en nu riep een hoog stemmetje achter uit de zaal:

— « *Anche'io sono telepato* » (Ik

ben ook een telepaat) Signor!»

Een brede glimlach verspreidde zich over het gelaat van de Italiaan.

— « Compatriotto? » Bent u een landgenoot van mij? »

— Dat niet, klonk weer de hoge stem maar ik brabbel toch wel een beetje Italiaans, Signor.

— Mag ik u dan verzoeken hier te komen. « Presto, presto. »

Op de achterste rij was een klein schraal mannetje opgestaan, dat ook nu nog slechts ternauwernood met zijn hoofd boven de andere bezoekers uitstak.

Hij had een mager, smal, baardeloos gezicht, en een grote neus, waarop een veel te grote bril met hoornen randen was geplaatst.

Dat schrale mannetje had bijna geen wenkbrauwen, een kale schedel en moest nodig eens naar de tandarts.

Met kleine dribbelpasjes liep dat kereltje snel over het middenpad naar het toneel en bereikte het trapje, struikelde tegen de eerste treden, zodat de grote bril bijna afviel, en herhaalde deze manoeuvre nog eens van voren af aan, alvorens het toneel te betreden.

Geleidelijk overwon hij zijn verlegenheid en stond nu met de handen op de rug naar Pestalozzi te kijken, die met beide handen op de tafel geleund, en met gefronst voorhoofd, het nietige ventje had zien naderen.

De Italiaan keek hem nu van het hoofd tot de voeten aan, en yroeg:

— Gelooft gij werkelijk, dat uw wil zo sterk is, dat gij mij die kunt oplegen?

Het kleine mannetje zette een hoge borst en antwoordde trots:

— Daar ben ik zeker van, Signor.

— « Jonathan, als je niet onmiddellijk van het toneel afkomt, dan zal ik er eens opkomen, en eens kijken wat je wil op het toneel waard is, » liet zich achter in de zaal een dreigende stem horen.

Iedereen keek om.

Daar stond een zwaarlijvige vrouw, met een grote, opzichtige hoed op, die met een opgerolde paraplu dreigend heen en weer zwaaide.

— Kom je van het toneel, of ik zal je mijn wil en nog wat anders opleggen Jonathan, klonk het nogmaals, thans met nog meer nadruk, terwijl de zwaarlijvige vrouw en paar stappen naar voren kwam.

— Excuseer, signor, mompelde het schrale mannetje, een kleine vergissing; ik heb vergeten mijn vrouw in te lichten. Een ogenblikje.

En meteen verdween het mannetje van het toneel, met een snelheid alsof hij nodig naar het toilet moest.

Het volgende ogenblik pakte de zwaarlijvige vrouw hem bij de elleboog, en daarna heeft nooit iemand hem meer teruggezien...

Pas toen dit kluchtspel goed en wel ten einde was, barstte er een daverend gelach los, zodat de telepaat wel vijf minuten geduld moest hebben, alvorens hij zich weer verstaanbaar kon maken.

Hij had het gehele toneeltje, dat blijkbaar volstrekt niet naar zijn zin was, met gefronste wenkbrauwen gade geslagen.

Dat was duidelijk, want door een dergelijke intermezzo moest de stemming bederven, welke nodig was, om zijn experiment te doen slagen.

Toen het gelach eindelijk bedaard was, hernam Pestalozzi, met een wrange glimlach om zijn lippen:

— Dames en Heren. Ik herhaal mijn verzoek van zoëven. Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat ik iemand moet hebben met een sterke wil.

— Neem zijn vrouw, riep er iemand op de galerij.

— Mannelijke gedachtenoverbrengers zijn beter, ging de Italiaan onverstoorbaar voort. Ik erken, dat de dame van zoëven blijkbaar over genoeg wilskracht beschikt, maar een vrouw kan haar gedachten niet voldoende concentreren. Wie van de heren wil mij dus assisteren?

Weer bleef het een ogenblik stil, maar toen stond er in een der zijloges een dik heertje op, met een goedig, bolronnd gezicht, en een klein mop neusje.

— Ik wil u wel helpen, mijnheer Pestalozzi, riep hij uit. Ik ben advocaat, en ik geloof dus wel te mogen zeggen, dat

ik mijn gedachten goed op iets kan concentreren.

— Wees dan zo goed hier te komen, mijnheer.

Het dikke heertje verliet de loge, en daalde langs de trap naar het toneel af, hetgeen weer tot veel gelach aanleiding gaf, want de trap was steil en smal, en het dikke heertje, had reeds lang de leeftijd achter de rug, waarop acrobatische toeren een vermaak zijn.

Een weinig nerveus bereikte hij dan ook het toneel, waar Pestalozzi hem ontving met dezelfde onderzoekende blik, waarmede hij de heldhaftige Jonathan had opgenomen.

Toen trad hij langzaam op hem toe, met de handen in de zij en zei:

— U hebt niet het type van een medium, signor, maar wij zullen zien wat

gij kunt.

— Ik dacht eigenlijk, dat wij hier waren gekomen, om te zien wat gij kunt, signor Pestalozzi, zei de advokaat zeer ad rem.

— Laat ik u dan zeggen, mijnheer de advokaat, dat een telepaat niets kan, « nient » als het medium niet deugt. Nu verzoek ik u met drie of vier andere heren uit het geachte publiek iets af te spreken, hetwelk ik alsdan zal uitvoeren. Gij moet al uw gedachten zo sterk als gij kunt op alle onderdelen van mijn taak concentreren, en steeds dicht in mijn nabijheid blijven, zonder mij echter te mogen aanraken. Wij mogen slechts verbonden zijn door dit dunne stukje metaal.

Hierbij wees Pestalozzi op de buigzame corsetbalein.

HOOFDSTUK II

HET EINDE VAN DE SEANCE

Het dikke heertje, dat als medium dienst zou doen, ging via de brug en het trapje naar de zaal, waar hij aldra enige kennissen ontdekte, met wie hij fluisterend een afspraak maakte.

Pestalozzi was intussen achter zijn tafeltje gaan staan, en meende het geachte publiek met een korte toespraak, waar men de helft niet van begreep, bezig te moeten houden.

Toen het medium met zijn uitgekozen vrienden weer op het toneel stond, zei hij tot de telepaat:

— Wij zijn gereed, signor Pestalozzi, en tot uw dienst.

— Concentreer dan sterk uw gedachten op wat ik moet doen, maar niet op het geheel, doch achtereenvolgens op de onderdelen.

— Dat is goed begrepen, signor, zei de kleine dikzak, terwijl hij het uiteinde van de stalen balein tussen zijn vinger en duim nam, welke de Italiaan hem toestak.

Het werd doodstil in de zaal.

Pestalozzi had de ogen gesloten en wreef zich met de hand over het voorhoofd.

Er verscheen iets als een smartelijke trek op zijn gelaat en het was duidelijk te zien, dat hij zijn hersens tot het uiterste inspande.

Langzaam ging hij het toneel en het trapje af, terwijl het medium achter hem aanliep.

Pestalozzi had nu de ogen weer geopend en keek voor zich uit als een slaapwandelaar.

Hij liep langzaam door het middenpad, scheen bij de zesde rij even te weifelen, ging verder, bleef bij de tiende rij opnieuw staan, liep haastig terug

keerde op zijn schreden terug en stampvoette ongeduldig.

Toen wendde hij zich tot zijn geleider en zei:

— Ik voel in het geheel geen fluidum van u uitgaan, signor. Sterk denken aan het eerste onderdeel, prego. Gij zijt toch de afspraak niet vergeten, naar ik hoop?

— Volstrekt niet, signor Pestalozzi, zei het medium, dat glom als een rijpe tomaat. Ik denk aan niets anders dan de opgave... pfff...

— Denk dan nog wat meer geconcentreerd, als ik u verzoeken mag Corpo di Liga.

De tocht door de zaal werd voortgezet en de telepaat liep kris en kras door de zaal, nu eens op een drafje, dan weer aarzelend, het ene ogenblik alsof hij zijn doel zou bereiken en dan weer weifelend en terneergeslagen.

Eindelijk rukte hij het baleintje uit de vingers van zijn geleider, hetgeen deze een kreet van teleurstelling ontlokte en riep:

— Asino. Misschien dat gij in het dagelijks leven wel eens ogenblikken hebt van sterke concentratie, maar hier laat deze eigenschap u in de steek. Ik kan u niet gebruiken.

Beschaamd wilde het dikke heertje zich verwijderen, toen Pestalozzi hem aan zijn mouw terug hield en vroeg:

— Mag ik eens weten, wat gij mij eigenlijk hadt willen laten doen?

— O, het was zeer eenvoudig, signor Pestalozzi, vreselijk eenvoudig, gaf de kleine advocaat haastig ten antwoord. Gij hadt een sigaar moeten nemen uit de koker van de derde heer op de tweede rij in de stalles van links te rekenen.

Gij hadt het puntje moeten afknippen met de sigarenknipper, die zich bevindt in de vestzak van de zevende heer van de twaalfde rij, te beginnen van rechts. Dat puntje hadt gij moeten leggen in het avondtasje van mijn vrouw die in de derde loge zit. Gij hadt dan mijn vrouw uw arm moeten bieden en haar moeten brengen naar mijn nicht, die aan de overzijde in de vijfde loge zit. Gij hadt het tasje van mijn nicht moeten openen, daar een doosje uitnemen waarin bonbons zitten en er een moeten offreren aan de juffrouw van de vestiaire, die bij de toiletten zit. Tenslotte hadt gij deze juffrouw een glaasje brandewijn met suiker moeten presenteren, waarop ik weet, dat zij dol is.

— Zo zo. En wilt gij mij soms zeggen, signor, dat dat zo furioso eenvoudig is? vroeg Pestalozzi.

— Ik... ik... dacht... signor, stamelde het rode heertje. Misschien was het wel wat ingewikkeld. Als gij soms wilt, dat ik het nog eens probeer?

— No signor, no, grazie, zei Pestalozzi kortaf. Ik zal zo vrij zijn, een ander medium te zoeken.

Bijna tegelijkertijd stond er in de stalle een jongeman op, in rok gekleed, en met een blozend open gelaat, die uitriep:

— Mag ik het eens proberen, signor Pestalozzi? Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik geconcentreerd over een bepaald onderwerp kan nadenken.

De telepaat trad op de jongeman toe, die de vraag gedaan had, en keek deze aandachtig aan.

Toen zei hij:

— Ik geloof wel, dat gij het goede type zijt, signor. Wij kunnen het in ieder geval eens proberen. Wees zo goed iets af te spreken met enige van uw bekenden.

De telepaat ging weer naar het toneel terug, en de jongeman begon een fluisterend gesprek met enige heren in zijn nabijheid.

Het duurde niet lang of hij riep:

— Ik ben tot uw dienst, signor Pestalozzi.

— Wees dan zo goed hier te komen, signor.

Het nieuwe medium begaf zich naar het toneel en ging naast de telepaat staan, die hem het uiteinde van het stalen baleintje in de hand gaf.

— Nu moet ik u verzoeken, al uw aandacht te bepalen op hetgeen gij zoëven hebt afgesproken. Slechts dan zal ik getrouw ten uitvoer kunnen brengen wat gij mij wenst op te dragen.

— Aan mij zal het niet liggen, signor Pestalozzi, riep de jonge man zelfverzekerd uit. Avanti.

Opnieuw begon de ommeegang.

Onmiddellijk zag het publiek duidelijk, dat er en nauw contact bestond tussen de telepaat en zijn sujet.

Het gelaat van de Italiaan had thans een kalme uitdrukking en met volkomen zekerheid scheen hij de onuitgesproken bevelen ten uitvoer te brengen.

Hij daalde het trapje af, aarzelde slechts een ogenblik, en liep toen vlug naar de orkestbak.

Hij boog zich over de balustrade heen, scheen even te aarzelen en greep toen een bruinlennenzak, die aan de violoncellist toebehoorde, en waarin deze zijn instrument placht op te bergen en mede te dragen.

Het was wederom zeer stil in de zaal en iedereen keek met uitgerekte hals naar de verrichtingen van de telepaat.

Achter de telepaat en zijn geleider liepen drie heren, ieder met een blaadje papier in de hand, waarop zij de geheime opgave hadden genoteerd.

Zij keken elkander veelbetekenend aan, toen Pestalozzi de zak had gegrepen en knikten toen allen tegelijk voldaan met het hoofd.

Het eerste onderdeel van de opgave scheen geslaagd.

De telepaat betastte even de zak, opende de sluiting en ging toen met de geopende zak in zijn rechterhand, terwijl hij met de linker weer het baleintje greep, op een nogal corpulente, gedecolleteerde dame toe op de eerste rij stalletjes, die een prachtig diamanten collier droeg.

Gehoorgevend aan de aandrang, die door zijn medium op hem werd uitgeoefend, maakte de telepaat het collier van achteren voorzichtig los, en liet het

in de bruine zak glijden, met een gelaat dat van bovenaardse kalmte getuigde.

De dame slaakte een verschrikt gillette en scheen aanstalten te willen maken, haar kostbaar sieraad terug te nemen, maar een paar gefluisterde woorden van het medium waren voldoende om haar tot andere gedachten te brengen.

Ook een van de controlerende heren, die tot haar kennissen scheen te behoren, stelde haar met een paar glimlachend gesproken woorden gerust.

De telepaat, die zelf weinig begrip scheen te hebben van hetgeen hij deed, zette zijn tocht door de zaal voort, en bleef staan voor een heer met een onnozel gelaat, die een dasspeld droeg, waarin een grote met diamantjes omgeven robijn stak.

Uiterst delicaat trok de Italiaan het sieraad uit de das en liet het met een koket gebaar in de grote, bruine zak vallen.

Het onnozele heertje keek hem verbluft aan, maar voor hij nog een opmerking had kunnen maken, was het groepje mannen al weer een eind verder.

— Het is verbazend, fluisterde een der controlerende heren. Ik heb nog nooit zoiets gezien.

Maar deze heer zou aldra reden krijgen tot nog grotere verwondering.

Want zonder een seconde te aarzelen, doorkruiste de telepaat de gehele zaal, nam hier een portefeuille, daar een kostbare ring, daar weer een gouden polshorloge en bergde dit alles in de bruine zak.

Plotseling echter scheen er een kink in de kabel te komen.

Pestalozzi bevond zich thans ongeveer midden in de zaal, vlak bij het middenpad.

Daar bleef hij staan voor een man van rijzige lichaamsbouw, een smal gladgeschoren gezicht, donkere ogen van onbestemde kleur, die naar het groene neigden, en ruige zwarte wenkbrauwen, een laag voorhoofd en vooruitstekende jukbeenderen.

De controlerende heren rekten hun halzen om te zien, wat er aan de had was.

Ook het medium wist blijkbaar niet waarom de telepaat daar bleef staan.

— Hij moet hier niet zijn, fluisterde een der controleurs tot zijn vriend, die hem in de zijde stiet en ten antwoord gaf:

— Stil toch. Op die manier kan ik ook wel telepaat zijn.

Of Pestalozzi de opmerking had gehoord of niet, was niet uit te maken, maar hij keek de man voor wie hij was blijven staan, nog enkele ogenblikken strak aan, wendde zich tot zijn geleider en scheen snel enige woorden met hem te wisselen, die echter niemand verstond.

Daarop vervolgde hij zijn rondgang.

De controlerende heren staken hun bewondering niet onder stoelen of banken, en gaven menigmaal door een onwillekeurige uitroep hun bewondering te kennen.

Toen Pestalozzi ten slotte zijn taak als beëindigd beschouwde keerde hij weer naar het toneel terug.

Het medium was verdwenen en de drie controlerende heren bleven besluiteloos wat te doen onder aan het trapje fluisterend met elkander confereren.

Hier en daar hoorde men fluisteren en de dame op de eerste rij riep op vrij luide toon:

— Ik ben benieuwd wat de telepaat nu met onze sieraden gaat doen.

Als antwoord hierop klonk de heldere stem van Pestalozzi, die weer achter zijn tafeltje was gaan staan:

— Dat zult gij aanstonds vernemen, lieve dame. Neen, ik heb u niet meer nodig, mijne heren, zo vervolgde hij, zich tot de drie controleurs wendende, die juist aanstalten wilden maken, ook het trapje naar het toneel te beklimmen en thans verbluft aan de voet daarvan bleven staan.

Pestalozzi had de hand in zijn zak gestoken, en er een mes uitgehaald, waarmee hij de bruine zak doorsneed.

Hij bond deze nu met een stuk touw dicht, stak het mes in zijn zak, zo bedaard en kalm alsof hij zich thuis bevond en hield intussen de volgende redevoering:

— Dames en heren. In de eerste

plaats wil ik u bedanken voor uw medewerking. Tot dusverre heb ik gehandeld volgens de wil van een ander, maar nu denk ik, voor de verandering, eens mijn eigen wil te volgen. In deze zak bevindt zich voor ongeveer twee honderd duizend dollar aan juwelen en gouden sieraden. Daarvoor moet ik u allen hartelijk bedanken, want ik wil het u wel direct zeggen: ik wil dit zakje medemenen als herinnering aan ons gezellig samenzijn. Als ik deze rede beëindigd heb, zal het licht uitgaan, want ik sta er volstrekt niet op, dat gij mij uitgeleide doet, ofschoon ik er van overtuigd ben, dat velen van u daartoe van harte gaarne bereid zouden zijn. Met de meeste hoogachting, beveel ik mij in uw aller gunst en gewaardeerde herinnering aan.

Het laatste woord was nauwelijks uit-

gesproken, of het werd stikdonker in de zaal.

Alleen op het toneel was een klein lichtje zichtbaar, dat zich snel bewoog in de richting van de coulissen.

Hier en daar heerste consternatie, want een aantal dames bleken voornemens flauw te vallen, en nadat er wat gestommeld gegild en gevloekt was, week de eerste ontsteltenis om plaats te maken voor heftige woede en verontwaardiging.

Tegelijkertijd begon er ook hier en daar een lichtje afkomstig van zaklantaarns te branden.

En plotseling klonk er een stem boven alle andere uit en riep:

— Er is maar één man op de hele wereld, die dit zou durven doen: hij is niemand anders dan John Raffles.

HOEDSTUK III

EEN VERGEEFSE SPEURTOCHT

Een paar seconden scheen iedereen in de zaal met stomheid geslagen te zijn maar toen brak er een onbeschrijflijk getier en lawaai los.

— Waar is die dief?... Politie... Deuren dicht... Niemand de deur uit... Houd hem... Hij is over het toneel gevluht... Die vent is al lang op straat... Licht... Maak dan toch licht...

Al die uitroepen klonken dooreen.

Reeds waren enige heren, die van een zaklantaarn voorzien waren, het trapje opgesneld, dat naar het toneel voerde.

Zij doorzochten eerst het gehele toneel, dat niet groot was, vervolgens de kleedkamers, de corridors en de ruimte, onder het toneel.

Van de vluchteling was echter niets te ontdekken.

Men ging weer naar boven, waar een paar heren waren achtergebleven, thans versterkt door zes man, die tot het theater-personeel behoorden, en die bij iedere voorstelling aanwezig moesten zijn.

Het bleek, dat er twee gedurende de hele voorstelling geslapen hadden en dat er een zo juist was teruggekeerd uit een klein kroegje op de hoek, waar hij zijn tijd nuttiger had menen te kunnen besteden, dan met het zien van de wonderen der telepatie.

— Maar de portier dan? riep een der achtervolgers, die een der controlerende heren bleek te zijn geweest. Waar is de portier? Heeft die man hem dan niet zien voorbijgaan?

— Ik heb niets gezien, mijnheer, werd er geantwoord door een oud, grijs mannetje in een groen uniform, dat schoorvoetend naderbij was gekomen.

— Heb je dan geslapen, man? Hij

moet toch je loge gepasseerd zijn? schreeuwde een ander.

— Ik ben klaar wakker geweest, mijnheer, antwoordde de portier verontwaardigd. Ik heb in de krant zitten lezen.

— Kan die bandiet dan niet gepasseerd zijn, zonder dat je het merkte?

— Onmogelijk, mijnheer. Ik heb vlak voor de deur gezeten, op mijn stoel, omdat daar het meeste licht is, en mijn ogen wat slecht worden. Als die man door die deur had willen weggaan, dan zou hij dwars door mij heen hebben moeten gaan. En ik ben niet van Röntgen-stralen.

— En hebt gij uw plaats geen ogenblik verlaten?

— Geen ogenblik.

— Maar nu dan toch wel?

— Zeker, nu wel, maar voor ik ging kijken wat er aan de hand was, heb ik een van de toneelknechts op mijn plaats gezet.

Het bleek, dat de portier de waarheid had gesproken, want toen men ging kijken, vond men de toneelknecht in kwestie, een man als een boom, op de stoel zitten, met gebalde vuisten en met een uitdrukking op zijn gelaat, die niet veel goeds voorspelde voor iedereen, die het had willen wagen de schouwburg door de deur te verlaten, welke hij met zijn lichaam versperde.

— Daar speelt de duivel mee, riep de controleur van zoëven. Is er nog een andere uitgang?

— Er zijn verscheidene nooduitgangen mijnheer, maar die bevinden zich in de zaal. Dit is de enige uitgang van het toneel.

— Maar het ontsiet, heeft dat geen

afzonderlijke ingang?

— Neen, de orkestleden moeten ook door deze deur.

— Dat is sterk. Dan moet de vent naar boven zijn gevluht.

— Als dat waar is, mijnheer, dan hebt gij hem spoedig te pakken, riep de reus voor de deur, want er zijn boven in het geheel geen uitgangen.

— Maar hij kan dan toch naar het dak komen, en langs de brandtrappen naar de straat.

— Dat kan hij inderdaad maar dat zou al een heel gewaagd spelletje zijn, want die brandtrappen komen uit in helder verlichte straten, en het zou iedereen natuurlijk opvallen, als een man, met een zak over zijn schouders, die trappen afkwam. En bovendien, als men daar boven de weg niet weet, dan zijn de brandtrappen van het toneel af niet zo gemakkelijk te vinden.

— Maar voor de duivel, hij moet toch ergens zijn. Wij moeten hem te pakken krijgen.

De achtervolging werd voortgezet.

Men had de toneel-electricien op onderzoek uitgezonden, en deze was er na een poosje in geslaagd de storing in de leiding te ontdekken en het elektrische licht weer te doen ontbranden.

Een zucht van verlichting ging onder het publiek op, toen het licht in de zaal opging.

Niemand dacht aan heengaan, de beoofden niet, omdat zij hoopten, dat de dief gevat zou worden, en de overigen niet, omdat zij nieuwsgierig waren of de bestolenen al of niet weer in het bezit van hun eigendom zouden komen.

Het troepje achtervolgers was nu versterkt door de toneelknechts, die goed de weg wisten in de doolhof van ijzeren trapjes, smalle overlopen, die zwiëpten onder het gewicht van hem, die ze betrad, en half duistere, nauwe gangen, waar twee mannen elkander nauwelijks konden passeren.

Geheel dit doolhof werd zorgvuldig afgezocht, maar men kon geen spoor van de ontvluchte dief ontdekken.

En zo bereikte men ten slotte het grote vlakke dak, na een laatste ijzeren winteltrap te zijn opgegaan.

— Waar zijn nu die brandladders? vroeg een der achtervolgers.

— Daar vooraan, mijnheer. Ik zou u echter willen aanraden voorzichtig te zijn, want het dak heeft geen balustrade, en wij zijn hier veertig meter boven de begane grond.

Op het dak zelf kon de dief zich niet verborgen hebben, dat was spoedig genoeg te zien.

Wel waren er enige schoorstenen, maar daarachter kon hij zich onmogelijk hebben verborgen.

Men bereikte nu de rand van het dak, waar zich een klein platvorm bevond, waarop de brandtrappen uitkwamen, en dat door een ijzeren leuning omgeven was.

Enige achtervolgers begaven zich op het platform en zij zagen direct in, dat het inderdaad een gewaagde onderneming zou zijn een poging te doen, om zich langs de brandtrappen in veiligheid te brengen, zonder te worden gezien.

Er was nog veel verkeer, en de man zou waarschijnlijk terstond gevat zijn.

Een der heren wendde zich tot de oudste toneelknecht en vroeg:

— Zijt gij er volkomen zeker van, dat wij alle schuilplaatsen doorzocht hebben?

— Absoluut, mijnheer. Ik ben twintig jaar aan deze schouwburg verbonden en ik ken er alle plekjes van. Ik weet zeker, dat wij er geen enkele hebben overgeslagen.

— Maar hij kan toch niet in de lucht zijn opgelost, riep een der heren ongeduldig uit.

— Is het ook mogelijk, zo wendde een ander zich tot de toneelknecht, dat men, zoals dat vaak gebeurt, van een der gangen boven het toneel de bovenste rangen van de zaal kan bereiken?

— Dat kan hier onmogelijk, mijnheer, luidde het antwoord. Er zijn verbindingsdeuren geweest, maar die zijn dichtgemetseld, nadat een paar van mijn collega's hun vrienden en kennissen door die verbindingsdeur de zaal binnen smokkelden.

— Dan begrijp ik er geen steek van. Wij zullen nu nog eens de brandtrap afdalen en aan een der agenten vra-

gen, of er ook iets bijzonders is voorgevallen, en dan geef ik het op.

Een paar heren maakten zich gereed, om de daad bij het woord te voegen, toen plotseling een der toneelknechts een kreet slaakte, die hen terughield.

— Wat is er aan de hand? Waarom schreeuw je zo?

— Ik meende daar achter die schoorsteen iets te zien, luidde het antwoord van de man, die niet al te moedig bleek te zijn. Hij wees een der dichtstbijzijnde schoorstenen aan.

Men ging kijken.

Er was inderdaad iets... Een kat, die zich met grote sprongen uit de voeten maakte.

Een der heren maakte een moedeloos gebaar en zei op doffe toon:

— Laat ons maar naar beneden gaan. Ik kan niet inzien, wat wij hier nog te maken hebben.

Sommige heren lieten een instemmend gebrom horen, maar de meesten slaakten kreten van protest, en vloekten in dit ene kwartier boven op het dak van de schouwburg op deze schone zomeravond méér, dan zij anders in een geheel jaar plachten te doen.

In gedrukte stemming en zwijgend daalde het gezelschap de ijzeren wenteltrap af, en vervolgens alle andere trappen, totdat zij zich weer op het toneel bevonden.

Zo goed als alle bezoekers waren nog aanwezig, thans vermeerderd met een stuk of tien politie-agenten en enige rechercheurs, die direct naar de schouwburg waren gegaan, toen men het hoofd-

bureau van politie had opgebeld.

Zodra de achtervolgers uit de coulissen te voorschijn traden, gingen er van alle kanten kreten op.

— Is hij gevonden?

— Waar zat de bandiet?

— Breng hem hier, dat wij hem een pak ransel geven.

Maar aldra bleek het, toen de heren in zwijgende optocht, en met hangende hoofden dwars het toneel overstaken, om over het bruggetje de zaal te bereiken, dat de speurtocht vruchteloos was geweest.

In een gedrukte stemming, waaronder vooral de bestolenen te lijden hadden, verlieten de aanwezigen de zaal, nadat een paar heren aan de politieambten hadden uiteengezet hoe de vork precies aan de steel zat.

— En wat is er gebeurd met die jonge meneer, die als medium optrad? vroeg een der detectives, die alles nauwkeurig had opgetekend.

— Dat weet niemand, mijnheer, luidde het antwoord. Wij denken dat hij het is geweest, die het schakelbord van het elektrische licht onklaar heeft gemaakt.

— Dat is best mogelijk, mijnheer, want waarschijnlijk was hij een medeplichtige van die zogenaamde Pestalozzi.

— Iemand in de zaal heeft hem John Raffles genoemd.

— Als hij het geweest is, zou het mij niets verwonderen, zei de detective kortaf.

HOOFDSTUK IV

DE PLANNEN VAN RAFFLES

De bezoeker van de zogenaamde telepathische séances die de naam John Raffles geroepen had, was voor de andere bezoekers onbekend gebleven, maar had gelijk gehad.

Het was inderdaad John Raffles, de Grote Onbekende geweest, die zich onder de naam Pestalozzi onverwacht in New York vertoond had en daar de redacteuren der dagbladen had weten te overdonderen met zijn zeker optreden.

Hij was het geweest, die, geholpen door zijn trouwe vriend Charles Brand deze weergalozе stoutmoedige beroving op touw had gezet en had weten uit te voeren.

En nu zweefde hij ver van Manhattan op een aanzienlijke hoogte boven Long Island, het langgerekte eiland, dat zich voor de wereldstad uitstrekt, en dat tot verblijfplaats dient van talloze schatrijke Amerikanen, die daar hun zomer-verblijven hebben.

Het was omstreeks tien uur in de avond, nauwelijks zeven minuten nadat hij van Jamaica, een der voorsteden was opgestegen, toen Raffles de vaart van zijn vliegmaschine aanzienlijk verminderde, en ten slotte landde op het brede strand, dicht bij een der schilderachtig gelegen badplaatsen, welke Long Island rijk is.

Hij liet de turbo-prop zacht draaien, zodat het vliegtuig langzaam als een lamgeschoten vogel, over het gladde zand voortrolde, tot dicht in de nabijheid van de badplaats, waarvan de lichten duidelijk te zien waren.

Toen Raffles de machine tot stilstand had gebracht, bleef hij geduldig zitten wachten.

Enige uren gingen voorbij en nog

steeds zat Raffles onbeweeglijk in de gemakkelijke stuurstoel, met het geduld van een kat.

Op vijftig meter afstand ruiste de branding, het enige geluid, dat de stilte verbrak.

Ineens liet Raffles zijn onbeweeglijke houding varen; zijn scherp oor had in de verte een zacht gerommel gehoord.

Hij wist, dat het afkomstig was van de laatste trein van New York naar de badplaats, die het traject in ongeveer drie kwartier aflegt.

Het gerommel werd luider en hield plotseling op; de trein was tot stilstand gekomen.

— Nu kan het niet lang meer duren, mompelde Raffles in zichzelf.

Hij tastte achter zich en haalde een kleine doos te voorschijn, waaruit hij een voorwerp nam, dat er uitzag als een potlood met een verdikt uiteinde.

Het was een kleine vuurpijl, die sterk genoeg licht verspreidde, om het op een afstand van enige kilometers duidelijk te kunnen zien.

Hij wachtte nog enkele minuten en ontstak daarna de vuurpijl, die met een zacht sissend geluid opsteeg en op een hoogte van een paar honderd meter met een zwakke knal uiteenspatte.

Er verliepen nog ongeveer tien minuten.

Toen klonk eensklaps een zacht fluitend geluid uit de duisternis, waarop Raffles met hetzelfde sein antwoordde.

Het volgende ogenblik doemde er een gedaante uit het donker op en een zachte stem zei:

— Hallo, Edward. Alles in orde?

— Ja hoor, daar mankeert niets aan, Charles. Klim maar gauw aan boord

en vertel mij wat je wedervaren is.

Charles Brand, die zo ineens uit het donker was komen opdagen, klom met katachtige lenigheid in de cockpit van de « Duivel der Lucht » en ging naast Raffles zitten.

— Je had goed gezien, Edward, zo begon Brand zijn relaas, die man in de zaal was werkelijk professor Nicholson.

— Ik wist het, was het commentaar van Raffles, al zou men mijn doodsvijand tussen honderdduizend andere mannen inzetten, dan weet ik toch zeker, dat mijn instinct hem binnen enkele minuten zou vinden. Zo, zo dus de Koning van de Misdaad heeft, nadat hij in Londen juist op het laatste ogenblik de galg ontkomen was, de wijk genomen naar Amerika. Dat was ook het verstandigste, want hij rekent er natuurlijk op, dat men hem hier niet zal herkennen.

— De duivel hale de Londense politie, die de schurk weer uit haar handen heeft laten glijpen. Hoe wist de ellending in 's hemelsnaam te ontkomen? Ik geloof stellig, dat hij een verdrag met de duivel heeft gesloten.

— Nu, dan hoop ik, dat zijn medevenoot hem ditmaal in de steek zal laten, zei Raffles op grimmige toon. Heb je hem nog kunnen nagaan?

— Reken maar. Onmiddellijk nadat je mij in onze geheimspraak, terwijl wij door de zaal liepen met die drie halve idioten achter ons aan, op de aanwezigheid van Nicholson had gewezen, was mijn plan gemaakt. Niet zodra had ik de stoppen uit het schakelbord gedraaid en in mijn zak gestoken of ik deed in het toilet de valse baard en pruik, die ik bij me had op, en het volgend ogenblik was ik de zaal weer binnen. Het was er donker en er heerste zo'n verwarring, dat niemand het bemerkte of er acht op sloeg. Ik kwam juist op het ogenblik, toen iemand riep: « Er is maar één man op de hele wereld, die dit zou durven doen, hij is niemand anders dan John Raffles. » Ik herkende de stem onmiddellijk, Nicholson had die woorden uitgeroepen, beschermd als hij zich wist door de duisternis. Ik ging op het geluid van zijn stem af, en toen de electricien het licht weer in orde had ge-

maakt, bevond ik mij dicht in zijn nabijheid. Van dat ogenblik af heb ik hem niet meer uit het oog verloren.

— Je weet dus waar hij verblijft houdt?

— Ja, in Hoboken, in het havenkwartier, een gemeen buurtje. Ik denk, dat hij zijn intrek heeft genomen bij een lid van een of andere dievenbende, die bij het « Genootschap van de Gouden Sleutel », waarvan Nicholson chef is, is aangesloten.

— Heeft hij je niet gezien?

— Dat is zo goed als uitgesloten. Hij nam een taxi, zo'n kanariegele wagen, en ik nam er dadelijk ook een en gaf de chauffeur last de zijne te volgen. In de wagen deed ik snel mijn rok uit, waaronder ik, zoals je weet, een werkmanskiel droeg. Dat is nog altijd de beste vermomming, die er bestaat, naar mijn mening. Ik deed de valse baard en pruik weer af, maakte mijn gezicht wat vuil, trok hier en daar een paar strepen, en kon er nu gerust op rekenen, dat ik niet herkend zou worden. Ik had mij daarin niet bedrogen, want zelfs de chauffeur zette grote ogen op, en ik moest hem wijs maken, dat ik detective was, en een misdadiger achter de vodden zat. Toen de chauffeur stopte, stapte ik uit, rekende gauw met hem af, en liep vlug voort, met mijn handen in de zakken, en zag juist hoe Nicholson een huis binnenging, nadat hij enige woorden gewisseld had met een man, die boven uit een raam leunde.

— Prachtig, Charles. Je hebt je werk goed gedaan en in zo'n korte tijd.

— Ik hoop tenminste, dat ik je niet al te lang heb laten wachten, Edward. Toen ik wist, wat ik weten wilde, heb ik dadelijk weer een taxi genomen en ben naar het station gereden, met mijn rok in een bundeltje bijeen gebonden. Ik kon nog juist de laatste trein pakken naar Long Island. Je vuurpijl wees mij prachtig de weg, en, zoals je ziet, ben ik hier nu weer bij je. En vertel mij nu eens hoe het met jou gegaan is.

— Wel, amice, ik geloof niet, dat er veel te vertellen valt, zei Raffles lachend. Je kende ons plan, je ziet mij nu hier, en je weet dus, dat alles voor-

treffelijk is afgelopen. Dat heb ik voor een groot deel weer aan jou te danken. En ik hoop, dat ik weer op je gewaardeerde hulp kan rekenen, nu ik me heb voorgenoemen voor eens en voor altijd het stuk ongeluk Nicholson onschadelijk te maken. Nicholson is niet alleen mijn persoonlijke vijand, die gezworen heeft, mij te zullen doden, maar hij is ook een vijand van de samenleving, een duivel in mensengedaante, en wie zulk een on-dier verdelgt, doet er een goed werk mee.

— Dat wil met andere woorden zeker zeggen, dat je van plan bent voorlopig in New York te blijven?

— In ieder geval zo lang als het nodig is om Nicholson in handen te krijgen.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan, is het wel?

— Zeker niet; en ik reken er dan ook niet op. Hij zal een toevlucht hebben gezocht bij zijn trawanten even misdadig als hij, en die een soort van lijfwacht om hem heen vormen. Ik geloof dan ook niet, dat men hem met geweld, maar alleen door list zal kunnen benaderen. Achteraf spijt het mij nu wel een beetje, dat wij onze trouwe chauffeur James Henderson toch maar niet hebben meegenomen, want hij is met zijn slimheid en ontzaglijke kracht voor dergelijke ondernemingen de aangewezen man.

— Wat doen wij met de vliegma-chine?

— Ja, dat is lastig genoeg. Ik weet op het ogenblik werkelijk niet waar ik de « Duivel der Lucht » moet bergen, want het is bijna zeker, dat er hier een behoorlijke loods of schuur zal zijn, groot genoeg om er het toestel neer te zetten. Wij zullen het echter wel moeten proberen, want wij kunnen moeilijk met ons vliegtuig naar New York terugvliegen. Als wij op het vliegveld Idlewild of La Guardia landen, vraagt men ons natuurlijk naar onze herkomst en onze plannen.

— Maar waarom keren wij niet naar Londen terug, Edward, en komen hier terug met een gewone mailboot? Nicholson zal in die tijd niet weglopen.

— Daar ben ik nog zo zeker niet van, maar al deed hij het niet, ik wil de « Duivel der lucht » bij de hand hebben, opdat wij daarmee steeds kunnen vertrekken, wanneer het ons goeddunkt. Wij kunnen wel eens in het nauw worden gebracht, en dan is het zeer praktisch een zo bijzonder snelle machine bij de hand te hebben.

— Alles goed en wel, maar men zal direct naar Engeland seinen, om je daar op te vangen.

— Neen, Charles, dat gaat zo maar niet. Wie dwingt mij om juist naar Engeland te gaan? Ik kan wel even goed eerst naar Frankrijk vliegen, waar ik binnen twaalf uren of naar Australië, waar ik binnen anderhalve dag ben. Alles goed beschouwd, bestaan er voor mij geen afstanden meer, en ik zou gemakkelijk van hier kunnen vertrekken, de reis om de wereld maken, en daarbij de equator volgen, en dan binnen vijf dagen hier weer terug zijn. Ik heb genoeg levensmiddelen aan boord, om het een maand te kunnen uithouden en mijn dynamo's zijn voor een tocht van veertien dagen geladen. Neen, wat dat betreft, voel ik mij volkomen rustig. Men kan toch van de Amerikaanse politie niet verlangen, dat zij naar alle bewoonde plaatsen van de wereld telegrafeert, en als ik eenmaal ben opgestegen, dan zou men met evenveel succes naar een naald in een hooiberg kunnen zoeken als naar de « Duivel der Lucht ».

— Maar waar bergen wij de vliegma-chine dan zo lang? vroeg Brand.

— Dat is het juist. Daarin schuilt de moeilijkheid. Het ene mogelijke lijkt mij, dat wij naar een plaats gaan, wat meer naar het zuiden en daar bij een of andere farmer, die over een grote schuur beschikt, ons vliegtuig onder dak brengen. Natuurlijk mag het niet te ver van New York zijn, en ook niet al te ver verwijderd van een spoorlijn.

— Dan doen wij het best iets te zoeken in de buurt van Wilmington, ten zuiden van Kaap Hatteras. Het ligt midden in een landbouwende streek en allicht zullen wij daar vinden wat wij nodig hebben.

— Op weg dan maar, Charles, want

over een paar uur zal het licht zijn, en dan moeten wij veilig onder dak zijn.

Raffles ontstak een kleine elektrische lamp, welke de kaart verlichtte, die onder een glazen plaat, dicht bij de stuurknuppel was bevestigd.

Hij haalde een hefboom over, waardoor hij het mechanisme van de wonderlijke vliegmachine in beweging bracht en aldra steeg het toestel statig in de lichtblauwe hemel op.

Raffles liet de « Duivel der Lucht » aanstonds tot op vrij grote hoogte stijgen, zodat het geloei van de turbo-props voor de aardbewoners onhoorbaar werd.

Hij vloog alleen op het kompas en liet voorts zijn richting bepalen door de lichten van de steden waarover hij heenvloog.

Ofschoon de « Duivel der Lucht » een snelheid kon bereiken van meer dan vijfhonderd kilometer per uur, had Raffles, daar hij in deze streken niet zo goed bekend was, en het donker was, zijn vaart aanzienlijk verminderd.

De lucht begon in het oosten zich zacht roze te kleuren, toen Charles Brand uitriep:

— Ik geloof dat wij hier in de buurt wel kunnen landen.

Raffles knikte zonder te antwoorden en enige minuten later daalde de vliegmachine in grote spiralen boven een onafzienbare vlakte met kort prairiegras, naast een grote akker, waarop zij ten slotte neerstreken, niet ver van een grote farm.

Hoe vroeg het nog was, zo waren er toch reeds veldarbeiders aan het werk, die kwamen toesnellen, menende dat er een ongeluk met de machine gebeurd was.

— Zijn wij hier ver van de stad, vroeg Raffles aan een der arbeiders.

— Drie mijlen van Spearle, sir. Hebt gij een noodlanding moeten maken?

— Wij zijn uit voorzichtigheid geland, want er mankeert iets aan de olieleiding. In ieder geval kan ik voorlopig

niet opstijgen. Zijn wij hier dicht bij een spoorwegstation.

— Op een kwartier gaans.

— Thank you. Dat is gelukkig niet ver. Heeft de boss misschien een grote schuur leeg?

De veldarbeiders raadpleegden elkander even en toen antwoordde de man, die het eerst gesproken had:

— Dat zal wel gaan, sir, als het tenminste niet voor langer dan a short time is, want wij zijn, zoals u ziet, juist aan het hooien.

— Ik hoop voor niet langer dan een dag of vier, en als het langer mocht duren, dan zal ik er ruim voor betalen.

Raffles en Brand waren intussen uit de cockpit geklommen, en eerstgenoemde hield de bruine zak met de kostbare inhoud stevig in de hand.

Hij was echter zo verstandig geweest alles in een witte doek te wikkelen, daar hij vreesde dat de volgende ochtend het hele geval in kleuren en geuren in alle Amerikaanse kranten zou staan, en wie kon zeggen, of er daarvan niet een in deze afgelegen farm terecht kwam?

— Dat is zeker het huis van de boss? vroeg Raffles aan de arbeider, terwijl hij op de hoeve wees, die reeds duidelijk in de ochtendschemering te zien was.

— Yes sir. Gij doet het beste naar de vrouw te vragen, want Austin ligt vast nog op één oor. Als zij het goed vindt dat gij uw vliegmachine in een van de schuren onderbrengt, dan gebeurt het, en als zij het niet goed vindt, dan gebeurt het niet.

— Bedankt voor uw inlichtingen, ik zal er gebruik van maken, zei Raffles glimlachend. Gij zult het mij zeker niet weigeren, een borrel op mijn gezondheid te drinken?

Raffles had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en een aantal dollarnoten gingen snel van de ene hand in de andere over.

HOOFDSTUK V

EEN SAMENZWERING

De passagiers van de mailboten van de Cunard-White Star en Holland-Amerika-lijnen, die in New York aankomen, wijden zonder uitzondering het allereerst hun aandacht aan de bekende Sky line van de Amerikaanse hoofdstad, die inderdaad met zijn torenhoge gebouwen de sky scraper of wel luchtkrabbers, de Woolwork, de Municipal en State Empire Building van verschillende hoogte, werkelijk zeer imponerend mag worden genoemd.

Is het een heldere dag, dan zien zij ook het Vrijheidsbeeld, het kolossale standbeeld op Liberty Island, dat de fakkel der vrijheid omhoog houdt.

Dat alles is zeer indrukwekkend, maar wanneer men op de wonderen der wereldstad is uitgekeken, de douane formaliteiten zijn vervuld en de passagiers toestemming krijgen aan land te gaan, wacht het een ander schouwspel.

Achter de bagage- en douane loodsen strekt zich New Jersey uit, met aan deze kant van de Hackensack River het wereldbekende Hoboken, de min of meer beruchte havenbuurt, waar het passagierende scheepsvolk vertier zoekt.

Het wemelt daar van danslokalen, kroegen, opiumkitten en andere verdachte huizen, waar de mannen van alle zeevarende naties der wereld elkaar schijnen te ontmoeten.

De taak van de politie, die onder de matrozen, Denen, Italianen, Zweden, Hollanders, Fransen, kortom van alle nationaliteiten, de orde moet handhaven is werkelijk geen sinecure.

Maar ook in sommige buurten van Manhattan aan de overkant van de Hudson, zoals bijvoorbeeld, de Bowery, vindt men tal van obscure gelegenhe-

den, waar orde moet worden gehouden onder het schuim, dat door de golven van het internationale scheepsverkeer wordt aangespoeld.

Dicht bij de Brooklijn Bridge in een nauwe, kronkelende straat, stond ten tijde, dat deze vertelling aanvangt, een opiumkit, die reeds gedurende jaren beheerd werd door een chinees, die naar de welluidende naam Wai Pong luisterde, ten minste als hij... luisteren wilde.

Maar Wai Pong's dagen liepen ten einde; hij werd oud en gebrekkig, en had sedert enige dagen zijn bloeiende zaak overgedaan aan een landgenoot Li-Wang geheten, die eveneens zijn eerste jeugd reeds ver achter zich had, maar nog flink genoeg was, om aan het hoofd te staan van zulk een riskante inrichting.

Riskant, want de wetten der Verenigde Staten dulden niet dat er, waar dan ook, op hun gebied opium wordt geschoven.

Nu en dan doet de politie een inval, maar helaas is, evenmin als iets hier op aarde, de Amerikaanse politie volmaakt. Daar heerst op grote schaal omkoperij, en knevelarij, en meestal is de houder van een opiumkit dan ook lang van tevoren ingelicht, dat er een razzia zal worden gehouden en neemt hij dienovereenkomstig zijn maatregelen.

Als de politie dan zogenaamd onverwacht binnendringt, zijn de slapers, die onder de invloed van het verdovende opium verkeren, allen weggedragen door een geheime uitgang, en vindt men er slechts bezoekers, die er een onschuldige kopje Chinese thee drinken.

De Chinese eigenaar van de zaak, staat dan met een effen gezicht bij de

deur, of barst in jammerklachten uit, dat men het hem zo lastig maakt en zijn goede zaak in opspraak brengt, en de politie kan onverrichterzake vertrekken, een onaangename ervaring rijker.

Maar behalve opium schuiven, worden er nog wel erger dingen gedaan, en men kan zeggen, dat sommige van die opiumkitten ware moordenaarsholen zijn, waar de ergste misdadigers van New York elkander plegen te ontmoeten en waar maar al te vaak de vreemdeling, die er onvoorzichtig de voet zet, uitgeschud en bewusteloos of half dood op straat wordt gegooid. De dader ligt dan natuurlijk op het kerkhof.

Een dergelijk hol was de opium-kit van Li-Wang, die al weinig beter scheen te zijn, dan zijn voorganger Wai-Pong.

Hij was een man van een jaar of vijftig, met een gluiperige trek op zijn geel apengezicht steeds buigend en glimlachend en handenwrijvend, steeds met een gekromde rug en schuins loenzende ogen.

Op zekere dag omstreeks elf uur in de avond werd de smalle, lage deur, die toegang gaf tot de opiumkit door twee mannen geopend, die snel binnentraden en op fluisterende toon enige woorden wisselden met de man, die achter de deur stond, en die hen zoëven had binnengelaten.

De twee mannen schenen goede bekenden te zijn, want de portier, eveneens een Chinees, die een kleine olielantaarn in de hand hield, ging hen voor door een nauwe gang naar een vertrek, hetwelk men langs een trap van vijf treden kon bereiken, en dat daarvan was afgesloten, door een vuil, vies, vet, smerig gordijn.

Dit vertrek was de gelagkamer, waar men allerlei soorten sterke drank van de beroerdste kwaliteit kon krijgen, gin, whiskey en zogenaamde Hollandse jenever, die Schiedam nooit gezien had. Russische likeuren, aangelengd met spiritus en een soort bier, dat alleen sterke magen konden verdragen.

Men kon er echter ook thee, koffie wijn en champagne krijgen en merkwaardig genoeg was de thee er zo voor-

treffelijk als men zelfs in de duurste restaurants niet te drinken kreeg.

Achter een soort tapkast zat Li-Wang zelf op een lage kruk ineengehurkt.

Het licht van een kleine lamp, die boven het buffet was aangebracht, bescheen zijn gluiperig gelaat, dat met hondse onderdanigheid naar de langste der beide bezoekers opkeek.

Hij stond direct op, en kwam handenwrijvend, met gebogen rug, de mond half geopend naar de twee bezoekers toe.

De langste der twee mannen keek de Chinees enige ogenblikken met een mengeling van afschuw en trots aan en zei toen op zachte toon, ofschoon er zich op dat ogenblik niemand anders in het vertrek bevond:

— Weet je wie ik ben?

— Zou ik het niet weten, chef? antwoordde de Chinees in gebroken Engels Gij zijt de meester over ons allen. Gij komt uit het westen; wij allen moeten u onvoorwaardelijk gehoorzamen, want gij hebt het recht over leven en dood.

— Goed, zei de vreemdeling. Ik zie dat men je behoorlijk heeft ingelicht Li-Wang. Je weet dus ook, dat ik Nicholson heet. Men heeft mij verteld, dat je een siuw man bent... een man die... niet bang is voor een beetje bloed.

— O, Meester, men heeft uw dienaar wel wat al te zeer gevlaid, antwoordde de Chinees op kruiperige toon. Ik hoop echter te kunnen tonen, dat ik niet laf ben, en dat ik weet wat ik u verschuldigd ben, u de heerser.

— Heb je soms plannen? vroeg Nicholson op zachte toon.

De Chinees keek de metgezel van Nicholson met zijn loense ogen aan, alvorens hij antwoordde:

— Ik ken deze man niet, meester.

— Je kunt vrijuit spreken; hij is een vertrouwd luitenant van mij.

— Welnu dan meester, ik geloof dat wij een goede slag kunnen slaan, ging de Chinees op fluisterende toon voort, terwijl hij zijn berige handen over elkaar wreef.

— Vertel op, beval Nicholson kortaf.

— Ziehier, meester. Ik verwacht binnenkort, waarschijnlijk reeds morgen,

bezoek van een vermogend Engelsman. Een mijner landgenoten was er toevallig bij, toen deze Brit de wens te kennen gaf eens een opiumkit te mogen zien en een pijp te schuiven, en aanstonds bood mijn landgenoot zich aan om de vreemdeling behulpzaam te zijn en hem de weg te wijzen.

— Kent die Engelsman dan New York niet? Weet hij niet, wat hem hier boven het hoofd kan hangen?

— Misschien weet hij het wel, misschien niet, maar het schijnt hem onverschillig te laten.

— En hoe wet je dat hij zo rijk is?

— Dat kon Chi-Lu mijn landgenoot duidelijk aan alles zien, meester. Hij zat in en prachtige auto, in zo'n lange slee, hij is als een aristocraat gekleed, en hij deed hoge uitgaven in het hotel, waar hij afstapte.

— Maar weet je zeker, dat hij zoveel bij zich heeft dat het de moeite waard zal zijn, om hem uit te schudden.

— Dat geloof ik stellig, meester, antwoordde Li Wang haastig. Hij had een portefeuille bij zich, met veel banknoten een gouden sigarettenkoker, ringen, een briljant dasspeld en meer sieraden van hoge waarde. Bovendien bestaat er misschien kans, hem te dwingen een cheque van een hoog bedrag te laten ondertekenen, voor wij hem om zeep helpen.

— Komt die man alleen? vroeg Nicholson.

— Dat is het enige, wat ik niet weet meester, maar wij zullen er, dunkt mij, op moeten rekenen, dat hij door een paar vrienden vergezeld wordt. Het zou natuurlijk argwaan wekken, als Chi-Lung hem trachtte over te halen om alleen te gaan.

— Dat spreekt vanzelf, maar dat maakt het zaakje ietwat precair. Men kan, als het moet, een Engelsman laten verdwijnen, zonder dat er een haan naar kraait, maar een Engelsman plus een of twee Amerikanen, gaat wat moeilijker.

— Maar dit huis is er op ingericht,

meester, dat men er desnoods een half dozijn kan laten verdwijnen, zonder dat iemand er iets van merkt, hernam Li-Wang, terwijl er een gemene grijns om zijn dunne lippen speelde.

— Ja, ik weet het, zei Nicholson haastig. Ik ken de inrichting van dit huis.

— Dan weet gij ook meester, hoe wij dit zaakje zullen aanpakken, zei de Chinees grijnslachend. Wij zullen die Engelsman eenvoudig een pijp laten roken, die ik speciaal voor hem zal vullen, wij zullen hem alles afnemen, en dan wordt hij aan handen en voeten gebonden, door het vloerluik in de kelder in het water gegooid, dat onder het huis doorstroomt.

— Goed. Weet je hoe laat hij komt?

— Chi-Lu sprak van elf uur.

— Ik zal met zes man aanwezig zijn, want een kleine overmacht schaadt niet in dergelijke gevallen, zei Nicholson. Zorg dat vanavond alles in orde is. Ik kom mij zelf overtuigen of je werkelijk zo bruikbaar bent als gezegd wordt.

— Ik verzeker u, meester, dat de val gezet zal zijn als gij komt, en dat gij niets anders te doen hebt dan u van de prooi meester te maken, zei Li Wang terwijl hij Nicholson met veel strijkages en handenwrijvend het vertrek uitgeleidde.

De helper met zijn lantaarn kwam weer te voorschijn en lichtte de twee bezoekers voor, toen zij door de nauwe smalle gang zich naar de straatdeur begaven.

Nog lang nadat de twee misdadigers de gelagkamer verlaten hadden, stond Li-Wang onbeweeglijk midden in het vertrek naar de deur te staren, waar door zij verdwenen waren.

Hij was nu in het geheel niet het gebogen Chineesje meer, en zijn ogen hadden nu ook een heel andere uitdrukking toen hij in voortreffelijk Engels zacht voor zich heen mompelde.

— De val is inderdaad gezet, professor Nicholson, maar de prooi zal een ander zijn dan je denkt.

HOOFDSTUK VI

DE VALSTRIK

Het was ongeveer half negen in de avond van de volgende dag en de duisternis was reeds gevallen, toen enige gedaanten snel de deur van de opiumkit van Li-Wang naderden, en naar binnen gingen.

Ongeveer vijf minuten later verschenen er weer twee of drie van deze gedaanten en vervolgens, druppelsgewijs nog zes.

Er waren dus nu tien mannen, die achtereenvolgens of bij tweeën het beruchte opiumhol waren binnengegaan.

Er verliep een uur, gedurende welke tijd er niets, gebeurde, maar om half tien moest de deur opnieuw geopend worden, thans voor vijf mannen die gezamenlijk kwamen en die ook direct werden binnengelaten.

Die vijf mannen waren Nicholson en zijn lijfwacht.

Ten slotte, juist om elf uur, stopte er een taxi voor de opiumkit, waaruit, geheel alleen een man stapte, die kalm een sigaret rookte, en bij wie zich een jonge Chinees voegde, die naast de chauffeur had gezeten.

De passagier van de taxi rekende af met de chauffeur, terwijl de Chinees op bijzondere wijze op de deur klopte.

Een luikje in het paneel werd geopend, waarachter het loenzende gelaat van Li Wang verscheen.

Hij herkende blijkbaar zijn landgenoot, want het luikje ging weer dicht en de deur werd geopend.

De passagier van de taxi was de Engelsman, die het verlangen had te kennen gegeven een opiumkit te bezoeken. Toen hij naar binnenging, bromde hij iets over de erbarmelijk slechte verlichting en volgde de Chinees, die een flauw

brandende lantaarn in de hand hield, waarvan het licht de vochtig uitslaande wanden van de gang deed glinsteren.

Li-Wang ging hem voor, het trapje op, en trad de gelagkamer binnen, na het vettige gordijn op zij te hebben geschoven.

In de gelagkamer bevonden zich een stuk of tien mannen, de meesten met een allergemeenst uiterlijk.

Een paar er van waren matrozen ener vreemde natie, maar geen hunner nam enige notitie van de vreemdeling, die zoëven was binnengetreden, al had hij zeker recht op wat aandacht, ware het slechts om zijn keurige kleding, die zonderling afstak bij de walgelijke, smerige omgeving, waarin hij zich hier bevond.

De Engelsman keek belangstellend om zich heen, wierp een blik op het buffet en vroeg toen:

— Is dit de kamer, waar men opium schuift?

— Wel neen, mijnheer, antwoordde Li-Wang met een zoetsappig lachje. Dit is mijn nederige gelagkamer. Hier naast is een zaal, die er weliswaar erg eenvoudig uitziet, maar waar gij toch de heerlijkste dromen van uw leven zult kunnen dromen. Gij zult er de mooiste paleizen, de schoonste vrouwen, alle pracht der wereld voor uw geest zien opdoemen, slechts door middel van een weinig opium, niet groter dan een spel-denknop.

Nog onder het spreken was de Chinees naar een deur gegaan tegenover het gordijn en had deze voor zijn bezoeker geopend.

Vijf personen in de gelagkamer, die aan het buffet hadden gestaan, met de

rug naar hen toe, wendden nu allen ter-
sluiks een blik naar het tweetal.

De Chinees ging een korte gang door,
sloeg een tweede gordijn terzijde, en
nu bevonden zij zich in de eigenlijke
rookkamer.

Het was een vrij groot vertrek, in
een halve schemering gehuld.

Van de zoldering hingen vier kaars-
lampen af, waarvan er drie brandden.

Rondom drie van de wanden waren
gelijkvloers en daarboven, evenals de
kooien in de hut van een schip, een
soort slaappleats aangebracht, bestaan-
de uit lage divans, met een kleurige
doek gedekt.

Voor ieder van die rustbanken stond
een kleine tafel, waarop het nodige was
neergezet om te kunnen schuiven.

Als de pijpen waren gevuld, wierpen
de rokers zich op het rustbed, reikten
zover zij konden voorover, en ontsta-
ken het kleine bolletje opium in de gro-
te kop van de pijp aan het lichtje, dat
op ieder tafeltje brandde.

Enige halen slechts, en de pijp gleed
uit hun handen, althans wanneer zij
nieuwelingen waren, want de adepten,
die aan het opiumgebruik gewend wa-
ren moesten drie of soms wel vier pij-
pen roken, alvorens hun geest be-
dwelmd raakte.

Ongeveer midden in het vertrek stond
een grote lage rustbank van wel drie
meter lengte en twee meter breedte,
waarop reeds enige Chinezen onbeweeg-
lijk op de rug lagen uitgestrekt, blijk-
baar onder de invloed van het bedwel-
mende kruid.

Nu en dan liet zich een zwak gekreun
horen, of een dof gerochel, dat door een
der slapers werd uitgestoten, onder de
invloed van zijn dromen.

Hier en daar hingen bontgekleurde
lampions; de vloer was bedekt met een
rieten mat, en in een hoek van het ver-
trek zat een Chinees, die blijkbaar als
controleur dienst deed, achter een ta-
feltje waaraan hij bezig was opium in
uiterst kleine hoeveelheden af te wegen.

Hij was ook de man die het aantal ge-
rookte pijpen noteerde en met de klan-
ten afrekende.

Op de rustbanken lagen in allerlei

houdingen, een tiental Chinezen uitge-
strekt.

Men zag er slechts een of twee wes-
terlingen in havenloze plunje, die blijk-
baar hun laatste geld hadden besteed
om zich te bedwelmen.

De Engelsman had langzaam een blik
om zich heen geworpen en scheen schijn-
baar in tweestrijd wat te doen.

Maar direct was Li Wang met zijn
grijnzend gelaat er bij om hem aan te
moedigen.

— Een enkele pijp, mijnheer? Gij
kunt het gerust eens wagen. Het zal u
werkelijk niet deren. Gij zult een genot
smaken welke het meest fantastisch
brein zich kan uitdenken. Gij zult me-
nen in een aards paradijs te vertoeven.
Ik zal zelf een pijp voor u vullen, dan
kunt gij oordelen, of ik te veel gezegd
heb.

De bezoeker dacht nog even na,
scheen tot een besluit gekomen te zijn
en antwoordde toen:

— Goed. Geef mij een pijp. Ik wil
ook deze gewaarwording ondergaan.

Li Wang maakte een zacht klappend
geluid met de tong en begaf zich naar
een afzonderlijk geplaatst tafeltje, waar
hij zorgvuldig een pijp bereidde.

Hij nam met een pincet een weinig
opium van het zwartachtige kleverige
rolletje, dat er uitziet als dikke stroop,
en legde iets daarvan zo groot als een
speldeknoop boven op de kleine opening
die in de grote kop van de pijp is aan-
gebracht.

Daarna kwam hij met zijn gluiperige
glimlach op de bezoeker toe, en overhan-
digde deze de pijp met de woorden:

— Ziedaar, hoog vereerde vreemde-
ling; over enkele seconden zult gij een
hemelse vreugde smaken.

De Engelsman bracht het mondstuk
van de opiumpijp langzaam aan de lip-
pen maar scheen nog een ogenblik te
aarzelen.

Maar toen zoog hij zonder dralen de
bedwelvende rook naar binnen, en bijna
op hetzelfde ogenblik moest hij de pijp
haastig op het tafeltje neerleggen, om
naar de grote rustbank te wankelen,
en er zich te laten neervallen.

Blijkbaar begon het giftige kruid zijn

uitwerking reeds te doen gevoelen.

Li Wang sloop voorzichtig naderbij en boog zich over de bewusteloze man heen.

Toen wenkte hij de jonge Chinees, die de Engelsman naar deze plaats des verderfs had gelokt en zei op fluisterende toon:

— Ga hem halen; hij slaapt.

Chi Lu verliet het vortrek, en keerde even later terug met de vijf mannen, die even te voren in de gelagkamer bij het buffet hadden gestaan.

Die vijf mannen waren Nicholson, vergezeld door zijn trawanten.

De Koning van de Misdaad was de eerste die binnenkwam en voorzichtig rond keek, tot zijn groenachtige ogen gevestigd bleven op het gelaat van de bewusteloze Engelsman.

In zijn rechtervuist was een vlijmscherp dolkmes geklemd.

Hij fluisterde Li Wang in het oor:

— Het is misschien het beste om hem hier af te maken. Een mes is zekerder dan water.

— Veroorloof mij de opmerking, Meester, bloed maakt vlekken en water zwijgt. Wij kunnen hem een steen aan de voeten binden, en nooit zal men weer iets van hem horen.

— Misschien heb je wel gelijk, gaf Nicholson toe, maar toch met iets van spijt in zijn stem, terwijl hij het mes dichtknipte en in zijn zak liet glijden.

Hij trad op de bewusteloze toe, stak de hand in de binnenzak van diens jas, haalde er een blijkbaar goed gevulde portefeuille uit, en ledigde vervolgens alle andere zakken.

Ten slotte trok hij de twee ringen van de vingers en liet ze in zijn zak glijden.

— Nu is het jullie beurt, zo wendde hij zich tot zijn volgelingen, die met begerige ogen hadden toegekeken.

— Bindt zijn armen en benen bijeen.

De mannen kwamen met enige touwen in de handen op de rustbank toe, en wilden het bevel tenuitvoer brengen, maar eensklaps kwam er leven in de tien slapende Chinezen.

Zij wierpen in een oogwenk de gekleurde lappen van zich af, en ontrop-

ten zich nu als potige Amerikaanse politieagenten, aangevoerd door een inspecteur.

Binnen enkele ogenblikken hadden zij de vijf mannen omsingeld. Ook de Engelsman was overeind gesprongen, en had zich naast Li-Wang geplaatst, van wiens gelaat de zoetsappige grijns niet geweken was.

De overval had zo snel en verrassend plaats gehad, dat de vijf schurken aan tegenweer zelfs niet hadden kunnen denken.

Wel had Nicholson een beweging naar zijn zak gemaakt, als om zijn revolver te grijpen, maar een flinke tik met een gummistok op zijn hoofd deed hem duizelen, en bracht hem tot andere gedachten.

In een oogwenk waren de bandieten, die van woede schuimbekten en de vreselijkste bedreigingen uitten aan het adres van de verraderlijke Chinees, geboid.

Toen trad de inspecteur op Li Wang toe, klopte hem op de schouder en zei:

— Je bent wel niet geheel blank van ziel, maar je hebt ons vanavond een drommels goede dienst bewezen. Wij zullen het niet vergeten en ik denk wel, dat een goede beloning voor je opzit. Je hebt ons een viertal langgezochte misdadigers in handen gespeeld, waarvan er twee wegens moord gezocht worden. De vijfde man kennen wij niet, maar hij schijnt de aanvoerder te zijn.

— Hij is de grootste schavuit van allen, inspecteur, antwoordde Li Wang fluisterend. Het is professor Nicholson naar wie de Londense politie zoekt, omdat hij wegens een stuk of zes moorden moet terechtstaan.

— Hoe weet je dat zo, Li-Wang? vroeg de inspecteur ten zeerste verbaasd.

— Een landgenoot van mij, aldus luidde het antwoord, die pas drie dagen geleden uit Londen is aangekomen, en die hem in mijn inrichting toevallig ontmoette, heeft het mij verteld.

— Waar sluit men die Nicholson en zijn rotgenoten nu op? vroeg Li-Wang nog.

— Zij gaan naar het Huis van Be-

waring in de Manhattan-Street en daar blijven zij tot zij definitief gevonnist zijn. En dan gaan zij waarschijnlijk naar de Sing-Sing.

De inspecteur knikte Li Wang nog eens toe en verliet toen het vertrek, want zijn mannen waren met hun gevangenen al naar buiten gegaan waar de inmiddels aangekomen overvalwagen reeds geparkeerd stond.

De Chinees en de gewaande beroofde Engelsman bleven nu alleen in gezelschap van de werkelijk bewusteloze Chinezen op het grote rustbed in het midden van het vertrek.

Ook de controleur en Chi-Lu waren verdwenen, want zij waren niet wat zij voorgaven te zijn, maar bekwame detectives, die geheel waren ingewijd.

Li Wang rekte zich uit, greep naar zijn zijden calotje en toen hij dat afnam ging zijn schedelhuid mee en vertoonde zich in de plaats daarvan het gladgekamde zwarte haar van John Raffles.

— Nu, dat karweitje is nog al vlot afgelopen Charles, zei hij glimlachend.

— Inderdaad, Edward, maar het had ook niet veel te betekenen, riep Charles Brand uit, die zijn rol als lokaas zo voortreffelijk gespeeld had. Alleen is het mij nog niet duidelijk hoe wij de Engelse politie in het bezit van Nicholson moeten stellen. Als de vent hier een jaar of zes gevangenisstraf moet uitzitten, dan zal men op Scotland Yard lang op hem moeten wachten.

— Dat is waar, Charles, maar gehangen wordt hij dan toch zeker.

— Dat zeg jij. Maar wie garandeert ons, dat hij in die tijd niet weet te ontsnappen. Ik heb mij laten wijsmaken, dat dit hier in Amerika nog al gemakkelijk gaat.

— Dat zou inderdaad beroerd zijn, amice, zei Raffles. Ik heb hem voor de galg bestemd en het zou mij werkelijk spijten als hij daaraan ontsnapte.

— Maar of wij er kort of lang over praten, er is nu toch niets meer aan te doen. Nicholson is op het ogenblik geknipt en wij kunnen nu niet tussenbeiden komen. Ik hoop dat men hem veilig opsluit, want het is zeker, dat een stelletje van zijn bendeleden alles in

het werk zal stellen, om hem te helpen ontvluchten. Ik begrijp eigenlijk niet goed waarom je deze comédie op touw hebt gezet.

— Wat bedoel je?

— Wel, wij hadden ons immers, zonder de politie in de arm te nemen, wel van Nicholson kunnen meester maken?

— Op dezelfde manier? Dat betwijfel ik toch, Charles. Wij waren maar met zijn tweeën, en je hebt gezien, dat Nicholson met vier handlangers is verschenen.

— Dat is waar, Edward, maar er zou misschien wel een andere manier te vinden zijn geweest, om Nicholson in onze macht te krijgen.

— En waar had ik dan met hem moeten blijven? vroeg Raffles. Had ik hem misschien aan boord van mijn vliegma- chine naar Engeland moeten brengen? Maar denk je dat dat zo gemakkelijk zou zijn geweest, hem ongemerkt aan boord van onze « Duivel der Lucht » te krijgen?

— Wij zouden het des nachts kunnen doen.

— Nonsens, amice. Denk je dat Nicholson zich als een lam zou hebben laten meevoeren?

— Wij zouden hem hebben kunnen knevelen, Edward.

— Maar beste Charles, alsof wij niet in de gaten zouden hebben gelopen, als wij met een gebonden en gekneveld man op reis wilden gaan.

— Ja, Edward, ik erken, dat het zeer lastig geweest zou zijn, maar toch, met een weinig goede wil...

— Ik verzeker je, Charles, dat wij thans de beste weg gevolgd hebben. Hij zit nu veilig en wel opgesloten.

— Wat zou men hier met hem doen, Edward?

— Zeker weet ik het niet, maar ik vermoed, dat men in ieder geval Nicholson eerst zijn straf hier in Amerika zal laten uitzitten, en hem dan pas naar Londen uitleveren; natuurlijk met geen ander resultaat dan dat hij daar binnen twee weken aan de galg zal bengelen.

— En ik ben er bijna zeker van, Edward, dat een man als Nicholson geen zes jaren in een Amerikaanse gevange-

nis blijft. Hij zal voor die tijd weten te ontsnappen, geholpen door zijn bendelenden.

— Je kunt wel gelijk hebben, wat dat laatste betreft, Charles, gaf Raffles toe, en toch, wij kunnen heel moeilijk dag en nacht de wacht houden bij het Huis van Bewaring, of bij de gevangenis van Sing-Sing om te wachten op het oogenblik, dat Nicholson gunstig acht er van door te gaan.

— Neen, dat gaat niet, Edward. Dat zie ik zelf wel in. En toch zal je zien, **dat mijn vrees niet ongegrond is.** Er staan hier honderd, misschien wel duizend man klaar, om desnoods met gevaar voor hun eigen leven pogingen in het werk te stellen, om hem aan de werkende arm der gerechtigheid te onttrekken.

— Dat moeten wij er dan in 's hemelsnaam maar op wagen, riep Raffles schouderophalend. Ik heb niet veel lust om hier nog langer te blijven dan vol-

strekt noodzakelijk is. Onze pogingen hier zijn met succes bekroond. Bovendien zijn wij er in geslaagd om Nicholson en nog vier uiterst gevaarlijk subjecten gedurende enige jaren onschadelijk te maken; meer kunnen wij werkelijk voor het oogenblik niet verlangen.

Brand zuchtte en zei:

— Ik kan niet anders zeggen dan dat het mij spijt. Ik zie wel in, dat het moeilijk anders kan, maar ik voel mij verre van gerust. Als het van mij had afgehangen, dan zou ik Nicholson desnoods een kogel door zijn kop hebben gejaagd.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Dan waren we nog verder van huis geweest. Zou jij voor de rechter kunnen bewijzen uit zelfverdediging te hebben gehandeld. Neen, Charles, zoals het nu is, is het 't beste en de rest moeten wij maar aan de voorzienigheid overlaten.

HOEDSTUK VII

DE SLAPENDE CHINEZEN

Raffles en Brand waren nog niet klaar met hun ontbijt, toen hun aandacht werd getrokken door het geroep van een krantenjongen die met luide stem iets uitriep, wat zij niet aanstonds konden verstaan.

Brand schoof het raam omhoog, stak zijn hoofd naar buiten, en luisterde even.

Het volgende ogenblik stormde hij tot grote verbazing van Raffles het vertrek uit, om een minuut later terug te Eeren met een nummer van de « New York Globe » in zijn hand.

Zijn gezicht was bleek en zijn ogen schitterden opgewonden.

— Heb ik het je niet gezegd, Edward riep hij reeds op de drempel van de deur.

— Wat is er gebeurd? vroeg Raffles, die onwillekeurig was opgestaan.

— Nicholson is vannacht uit het huis van Bewaring ontsnapt.

Raffles sloeg met zijn vuist op het tafelblad dat het daverde en riep uit terwijl zijn ogen vonken schoten:

— De Amerikanen staan dus in dat opzicht niet ten achter bij de Engelsens, naar het schijnt. Dus weer mislukt. Hoe heeft het kunnen gebeuren?

— Betrekkelijk heel eenvoudig, Edward, naar alle waarschijnlijkheid zijn er een paar handlangers, die van een omgekochte politieagent vernomen hadden waar zich de cel van Nicholson bevond, in het holst van de nacht over de ringmuur geklommen, die het Huis van Bewaring voor een deel omgeeft, en hebben door het tralievenster een klein bundeltje in zijn cel weten te wurmen, hetwelk een sterke vijl en een dunne, sterke touwladder bevatte. De rest was voor iemand als Nicholson na-

tuurlijk kinderspel.

Er vertoonde zich een bittere trek op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Zo heb je dus toch gelijk gehad, Charles en wij zouden er goed aan hebben gedaan als wij toch vannacht maar op schildwacht waren gaan staan. Maar wat geeft het om jammerklachten aan te heffen? Er moet gehandeld worden. Heeft de politie enig spoor?

— Niet het minste.

Raffles was aan de tafel gaan zitten met het hoofd in de handen gesteund.

Maar ineens schitterde er een straal van hoop in zijn ogen.

Hij sprong op en riep opgewonden uit:

— Ja, dat is onze enige kans. Wij kunnen natuurlijk in het wilde naar de schurk gaan zoeken, maar dat zal weinig resultaat opleveren. Ik geloof, dat, als wij hier blijven, de kans om hem weer in handen te krijgen nog het grootst zou zijn.

— Je bedoelt in New York?

— Dat ook, en wel in het bijzonder in de opium-kit.

— Waarom?

— Omdat ik Nicholson ken. Zijn allereerste reactie zodra hij weer in vrijheid is, zal geweest zijn, zich te wreken op de Chinees, die hem verraden heeft, dat wil zeggen op mij. Ja, hij zou er zelfs zijn veiligheid aan wagen om zijn wraakplannen ten uitvoer te brengen, want ik weet hoe hij is; hij zou geen ogenblik rust hebben, alvorens hij bloedige wraak had genomen op de man, die hem in het verderf had willen storten.

— Maar Edward, om negen uur komt de Chinees, aan wie de opiumkit is overgedaan.

— Dan bieden wij die Chinees een paar honderd dollar voor enige dagen uitstel.

— Maar denk je dan dat Nicholson zelf daar zal komen?

— Dat misschien niet, ofschoon het mij niet zou verwonderen. Maar in ieder geval zal hij toch handlangers zenden, die ons weer met hem in contact zouden kunnen brengen.

— Maar als je zelf in die opiumkit gaat zitten als de quasi eigenaar, stel je je zelf aan groot gevaar bloot, Edward.

Er verscheen een harde uitdrukking in de ogen van de Grote Onbekende.

— Best mogelijk, zei hij, maar op die manier zal ik althans dat monster weer onschadelijk kunnen maken.

Toen de twee vrienden dit gesprek voerden, hadden zij hun vermomming reeds afgelegd, want zij waren voornemens geweest, nog voor negen uur te vertrekken.

Nu echter de ontvluchting van Nicholson hun plannen zo eensklaps gewijzigd had, moesten zij in allerijl hun maatregelen nemen.

Zij beëindigden snel hun maaltijd en begaven zich naar hun slaapkamer, waar Raffles zich opnieuw vermomde als Li Wang, terwijl Brand zo goed en zo kwaad als het ging, en alleen op zijn geheugen afgaande, het uiterlijk nabootste van de jonge Chinees Chi-Lung, die de politie bij het zetten van de valstrik behulpzaam was geweest.

Nauwelijks waren zij hiermee klaar en hadden zij zich weer naar de opiumkit begeven, of de nieuwe eigenaar kwam opdagen.

Maar deze bleek een echte zoon van het Hemelse Rijk te zijn, want enige dollarbiljetten maakten hem zo week als boter en hij stemde er direct in toe, de inbezitneming van zijn eigendom een week uit te stellen tegen betaling van een paar honderd dollar.

De sluwe Chinees begreep wel, dat zijn gewaande landgenoot hem een voorwendsel op de mouw spelde, maar dat liet hem volkomen onverschillig.

Hij had zijn koopcontract in de zak, en er kon hem dus niets gebeuren, zo

redeneerde hij.

Hij vertrok zoals hij gekomen was, en de twee vrienden hadden dus het rijk alleen in de opiumkit, om hun plannen nader uit te werken.

Niet zodra had de Chinees zijn hielien gelicht, of Raffles zei:

— Nu zal het zaak zijn goed op te letten, amice. Wij zijn hier in een hoogst gevaarlijke buurt en het spreekt vanzelf, dat wij niet behoeven te rekenen op de hulp van de omwonenden, die eenvoudig zullen doen of zij doof en blind zijn, zodat wij op ons zelf aangewezen zijn. Wij zullen er dus verstandig aan doen onze ogen goed open te houden.

— Ben je er zo zeker van, Edward, dat Nicholson of zijn mannen hier terug zullen komen?

— Zo zeker als van het feit, dat morgen de zon weer opkomt, Charles. Ik ken geen man bij wie het wraakgevoel zo sterk ontwikkeld is, als bij de Koning van de Misdaad. Ik herhaal voor de zoveelste maal, dat het hem onverschillig is, weer gevat te worden, als hij daardoor de zekerheid kon verkrijgen, dat hij zich op de man zou kunnen wreken, die hem aan de politie had overgeleverd.

— Zou hij iets vermoeden?

— Bedoel je, dat hij misschien weet dat Raffles hem dit koopje geleverd heeft? Het is natuurlijk mogelijk, maar zeker is het niet. Hij kan wel vermoed hebben, zoals uit zijn uitroep bleek, dat de zogenaamde telepaat John Raffles was, maar van hem tot de Chinees Li Wang is nog een grote stap. Maar hoe dit ook zij, wij moeten op onze hoede zijn.

— Maar veronderstel eens, dat zij met een heel stel komen opdagen.

— Dat zullen zij wel niet doen, want dat zou te veel opzien wekken. Zij zullen proberen ons te verrassen, en met drie of vier hoogstens met vijf man komen, maar als wij onze maatregelen goed nemen, dan behoeven wij voor die kleine overmacht niet bang te zijn.

* * *

Het was nog diezelfde avond omstreeks tien uur, toen een viertal mannen met de kraag van hun jassen hoog

opgeslagen en de rand van hun hoed diep in de ogen getrokken, bleven staan voor de smalle, verveloze deur van de opiumkit.

Zij gaven zich zelfs niet de moeite om aan te kloppen, maar een hunner stak een looper in het slot, en wist hiermede na twee of drie vergeefse pogingen, de deur geopend te krijgen.

De vier mannen drongen, na de deur zorgvuldig achter zich gesloten te hebben, snel en zonder veel leven te maken de gang binnen, en bereikten zo de gelagkamer.

Toen zij binnen waren, hadden zij allen een revolver in de vuist.

Misschien meenden zij enige bezoekers aan te treffen, die dan met hun wapens in bedwang moesten worden gehouden, maar dit bleek niet nodig te zijn, want in de gelagkamer bevond zich niemand anders dan Li Wang en een andere Chinees, wiens gelaat niet te zien was, en beiden sliepen.

Li Wang zat achter zijn buffet, met zijn hoofd op een zijner veruitgestrekte armen.

Hij had blijkbaar niets gehoord, en sliep gerust.

De andere Chinees, waarschijnlijk een bediende, zat aan een van de tafeltjes. Ook deze had de armen gevouwen en zijn hoofd daarop neergelegd.

Men zag niets dan het korte, gitzwarte staartje.

Een der mannen die waren binnegetroden en die de aanvoerder scheen te zijn, bleef op de drempel staan met opgeheven revolver.

Het was professor Nicholson in eigen persoon.

Hij was vergezeld door drie zijner trawanten, die hem bij zijn ontvluchting behulpzaam waren geweest.

Nicholson had zijn vinger op de mond gelegd, en sloop nu als een kat op de slapende Li Wang toe.

Hij liet zijn revolver in zijn zak glijden en nam daarvoor in de plaats een vlijmscherp dolkmes.

Aldus gewapend, trad hij nog een stap op de schijnbaar niets vermoedende Chinees toe, hief het wapen op, en stiet het uit alle macht in de nek van

de weerloze man...

Met zoveel kracht was de stoot toegebracht, dat de punt van het mes tot op het hout van het buffet doordrong.

Li Wang had zelfs geen kreet geslaakt en zich zelfs bijna niet bewogen; alleen een lichte trilling had zijn lichaam doen schokken.

Nicholson keek enkele seconden met glans van dierlijke zegepraal in zijn groene ogen op het lichaam van de Chinees neer, tot er ineens een grote verandering in zijn gelaatstrekken plaats greep.

— Wij zijn bedrogen, riep hij, hees van woede uit. Dat is geen mens, het is een pop. Wat daar uit die snede vloeit is zaagsel.

— Goed bekeken, professor Nicholson, klonk een heldere stem van de deur, en op hetzelfde ogenblik kwamen Raffles en Brand ieder met een revolver in beide handen, achter de bandieten, die dicht bij de deur waren blijven staan, het vertrek binnen.

Vóór dezen een beweging hadden kunnen maken of zich van hun schrik hadden kunnen herstellen, sloeg Raffles een hunner de revolver uit de hand, en raakte de tweede zo hard met de loop van zijn revolver op het hoofd, dat de man duizelde, zijn wapen liet vallen en languit op de vloer viel.

Met de derde bandiet had Charles Brand al heel weinig moeite.

Hij duwde de vent eenvoudig de beide revolverlopen in de maagstreek, hetgeen ten gevolge had dat hij zijn wapen meteen liet vallen, en de handen boven het hoofd stak.

Raffles had met een vlugge beweging van zijn voet de drie wapens terzijde geschopt en legde nu zijn revolver op Nicholson aan, voor deze naar zijn schouderholster had kunnen tasten.

Dit alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de hand van de Koning der Misdaad nog slechts half op weg was naar zijn revolver, toen het scherpe bevel kwam:

— Handen op, of ik schiet je hier op de plaats neer als een dolle hond.

Met een uitdrukking van grenzeloze woede op zijn gezicht gehoorzaamde Ni-

cholson het bevel.

Nu wendde Raffles zich tot de drie bandieten, waarvan er nog een steeds zacht jammerend met de handen boven het hoofd stond en beval:

— Ga daar in die hoek staan, vlak naast elkander.

Na een schuwe blik op Nicholson te hebben geworpen, haastten de bandieten zich, dit bevel op te volgen.

Zodra zij naast elkander in de hoek die hen was aangewezen, stonden, ging Raffles, zonder de Koning van de Misdaad uit het oog te verliezen naar het buffet, tastte naar een zijwand en haalde een kleine hefboom over.

Op hetzelfde ogenblik liet zich in de hoek, waar de bandieten stonden drie luide kreten horen.

Onder hun voeten was een lang, smal luik omgeklapt, en voor zij nog wisten wat er met hen gebeurde, waren zij door het gat naar beneden gestort, terwijl bijna op hetzelfde ogenblik het luik weer op zijn plaats terugkwam.

— Ziet u, mijnheer de professor, het is heel eenvoudig, zei Raffles glimlachend. Mijn vriend en ik hebben de hele dag besteed om dit gevalletje in elkaar te prutsen met niet meer hulpmiddelen dan een zaag, een paar stutten en een eind touw. Die drie mooie vrienden van je zijn thans in een kelder opgesloten, na een val van bijna vijf meter te hebben gedaan en zijn op een laag stro terecht gekomen, wat zij eigenlijk niet verdienden. Ik wilde niet vooruitlopen op het vonnis van de rechtbank, die hen waarschijnlijk wel naar de elektrische stoel zal zenden.

Nicholson had zwijgend, met gebogen hoofd, maar met de ogen strak op zijn tegenstander gevestigd, toegeluisterd.

Nu kwam het sissend over zijn lippen.

— Ik heb nog een ogenblik getwijfeld, maar nu herken ik je stem, je moet het zijn. Jij bent John Raffles.

— Professor Nicholson, eigenlijk ben je een groot uilskuiken, dat je daar nu

pas achter bent. Ik denk dat nu je laatste troef is uitgespeeld en je spel verloren is, want ik zweer, dat een van ons beiden dit avontuur niet zal overleven. En ik kan je verzekeren, dat ik mijn uiterste best zal doen om er voor te zorgen dat jij het zult zijn.

— Misschien opnieuw een duel? vroeg Nicholson spottend, terwijl zijn ogen kwaadaardig fonkelden.

— Neen, professor Nicholson. Dat doen we niet meer. Ik heb eens met gelijke wapens, als man tegen man met je gevochten. Dat was voor de eerste, maar tevens voor de laatste maal, want toen wist ik nog niet, wat ik nu weet. Ik wist toen niet dat je niet alleen een bandiet bent, maar ook een moordenaar van de minste soort. Je zult wel beseffen, dat ik, John Raffles, met zulk een man de degen niet meer kan kruisen. Ik zou je nu eenvoudig kunnen neerschieten, maar dat ligt nu eenmaal niet in mijn aard. Ik zal je overleveren aan de justitie en ik weet dat ik daarmee een goed werk verricht voor de mensheid.

— Ha, ha. Je bent gek, John Raffles, riep Nicholson met schelle stem. De Amerikaanse rechters kunnen mij niets doen, of mij hoogstens voor een paar jaren opsluiten.

— O, ja? zei Raffles kalm.

— Ja zeker, riposteerde Nicholson. Ik ben nu in Amerika en voor het hier gepleegde misdrijf moet ik in ieder geval eerst mijn straf uitzitten, riep hij uit. En daarna zullen wij wel verder zien.

— Ik heb al verder gekeken, professor, al héél héél ver. Jij hoopt in die tussentijd wel gelegenheid te zullen vinden om opnieuw te ontsnappen, en je aan je gerechte straf te onttrekken. Maar maak je daaromtrent geen illusies, je zult niet voor Amerikaanse rechters komen te staan; ik zal je eenvoudig zelf naar Engeland overbrengen, voor je nog eens in handen van de Amerikaanse politie valt.

HOOFDSTUK VIII

HET EINDE VAN DE KONING DER MISDAAD

Nicholson keek Raffles een ogenblik strak aan, en toen scheen er een nauw merkbare glimlach om zijn lippen te spelen.

Maar Raffles had goede ogen; die glimlach was hem niet ontgaan.

— Ook nu weet ik waaraan je denkt, Nicholson, zei hij. Je denkt dat ik er nooit kans toe zal zien, je naar Engeland over te brengen, zonder mij zelf aan groot gevaar bloot te stellen, want je zoudt mij bij de eerste de beste gelegenheid verraden. En daarenboven verwacht je dat het je niet moeilijk zal vallen onderweg er van door te gaan.

Nicholson gaf geen antwoord, maar de uitdrukking op zijn gelaat bewees maar al te zeer, dat Raffles het goed begrepen had.

Raffles deed echter alsof hij dit niet had opgemerkt, en vervolgde:

— Je mag gerust weten, hoe ik je naar Engeland denk te brengen. Natuurlijk is er geen sprake van een boot. Wij maken gebruik van het toestel, dat je wel zult kennen, namelijk van mijn vliegmaschine. Waar mijn toestel zich bevindt krijg je echter niet te horen. Ik zal je ergens op een stille plek van de Ierse of de Schotse kust aan land zetten en je zo veilig weten te bewaken, dat je even goed zoudt kunnen proberen de maan van de hemel te halen, dan aan mijn handen te ontkomen. Nu erken ik, dat er aan de uitvoering van dit plan aanvankelijk een groot bezwaar in de weg lag, je zou namelijk het nodige misbaar kunnen maken en geheel New York in opschudding brengen. Weliswaar zou je dan zeer zeker gearresteerd en gestraft worden, maar aan de galg zou je toch voorlopig ontkomen zijn. Ik

heb ook deze moeilijkheid weten te ondervangen, en wel.....

Raffles beëindigde de zin niet, maar trad bliksemsnel op Nicholson toe, greep zijn rechterhand en drukte, vlug als de gedachte, een voorwerp, dat op een injectiespuitje leek, in de palm van diens hand.

Daarop vervolgde hij:

— En wel op deze wijze. Daar je zelf medicijnen hebt gestudeerd, zal je wel weten, waarmee ik je heb ingespoten. Het is een sterke oplossing van morphine. Binnen een kwartier zal je je nauwelijks rekenschap kunnen geven van wat er met je gebeurt. Eveneens zal je wel weten, dat de uitwerking van dit middeltje ruim vijf of zes uren duurt, en dat is voor mijn plannen ruimschoots voldoende.

Nicholson keek met een waanzinnige uitdrukking in zijn ogen naar het kleine bijna onzichtbare rode stipje in de palm van zijn hand, waar heel langzaam een fijn bloeddruppeltje uit opwelde.

Het was een prikje, zo fijn als van een naald, maar de betekenis ervan, wist het slachtoffer maar al te goed.

Een vaag voorgevoel van zijn naderend einde maakte zich van hem meester en hij moest wankelend steun zoeken tegen de muur, alsof zijn geestes-oog reeds het visioen zag van de beul, die zwiingend naast het werktuig der gerechtigheid stond.

Nicholson begon over al zijn leden te sidderen en zijn blik werd omfloersd.

Hij voelde hoe de morphine haar uitwerking deed gelden, en hij was te goed bekend met de uitwerking van de verdovende stof, om niet te weten, dat hij

binnen enkele minuten niet geregeld meer zou kunnen denken en geen besef meer zou hebben van zijn toestand.

Het bleef bijna een kwartier doodstil in het vertrek.

Toen was het hoofd van Nicholson op zijn borst gezonken en scheen het of hij sliep.

— Het is tijd, Charles, zei Raffles kortaf.

De twee mannen traden op Nicholson toe en namen hem ieder onder een arm.

Hij liet zich gewillig meevoeren en was zich blijkbaar van zijn toestand niet bewust.

Zij brachten hem de gang door tot aan de voordeur.

— Ga een taxi halen, Charles en bel de politie op. Leg ze uit, hoe het luik kan worden geopend en wat er gebeurd is, voor zover het nodig is. Over Nicholson natuurlijk geen woord.

Brand verdween, om de opdracht te gaan uitvoeren, terwijl Raffles bij Nicholson achterbleef en hem nauwkeurig in het oog hield.

Wel kende hij de uitwerking van de morphine, maar Nicholson was een sluwe schurk en met hem moest men op alles bedacht zijn.

Maar de Koning van de Misdad scheen wel degelijk in een toestand te verkeren, die het midden hield tussen waken en slapen.

Voor er vijf minuten verlopen waren, hoorde Raffles op straat een taxi stoppen, en even daarna trad Brand binnen.

Weer vatten zij Nicholson ieder onder een arm en geleidden hem naar buiten, waarop zij hem in de auto lieten stappen.

De chauffeur kreeg de opdracht om hen naar een grote auto-verhuurinrichting te brengen, waar Raffles een comfortabele auto wilde huren.

Het was bijna twaalf uur toen de taxi stopte voor een grote garage.

Raffles stapte snel uit en sprak de eigenaar in zijn kantoortje toe.

— Kan ik direct een auto naar Searle krijgen? vroeg hij.

— Naar Searle, sir? vroeg de chef, verbaasd. Weet gij wel, dat dat zes uren

rijden is?

— Ik weet het. En ik wil er goed voor betalen.

— Duizend dollar borgstelling, wat ik u verzoeken mag, zei de chef kortaf, en driehonderd dollar voor de reis.

Zonder te antwoorden haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn en telde het bedrag uit.

Ondertussen had een der monteurs, op een wenk van zijn baas een grote, snelle wagen in gereedheid gebracht, en de benzinetank gevuld.

De auto werd naar buiten gereden en Nicholson werd van de ene auto naar de andere overgebracht.

Wel keek de chef enigszins verwonderd toe, maar meende waarschijnlijk dat hij met een zieke te doen had, en het viel hem niet in verder navraag te doen naar dingen, die hem niet aangingen.

Brand had intussen met de chauffeur van de taxi die hen gebracht had, afgerekend, en even later reed de grote auto in snelle vaart de weg naar Noord Carolina op, want Raffles had de chauffeur even ter zijde genomen en een kort gesprek met hem gevoerd, waarvan het resultaat was, dat de man als zijn oordeel te kennen gaf, dat hij de tocht in plaats van in zes uur, wel in vijf en een half zou kunnen afleggen, als het onderweg een beetje mee liep.

Het geluk, een onmisbare factor bij een dergelijke onderneming, was met hen, want het was nog geen half zes in de ochtend, toen de auto het kleine stadje binnenreed, doorreed, en aan de andere zijde weer verliet, om pas stil te houden aan het begin van een landweg, ongeschikt om te kunnen berijden.

— Wij zullen ons moeten haasten, Charles, zei Raffles, die zijn blikken niet van Nicholson had afgehouden en bereid was, ieder ogenblik een aanval af te slaan.

De chauffeur kreeg een fooi, die hem blijkbaar zeer tevreden stelde, want hij grijsde vriendelijk.

Het was klaarlichte dag, toen Raffles en Brand met Nicholson tussen hen in, snel de landweg af liepen naar de loods, waar de vliegmaschine stond.

Verderop was het landvolk reeds bezig, maar men nam weinig notitie van de naderenden.

Terwijl Brand de deuren opende, krabbelde Raffles snel enige woorden op een stukje papier wikkelde het om een paar tiendollarbiljetten, wenkte een meisje dat hij als het dochttertje van de boer herkende, en zond dit met het geld naar haar vader.

Zo vlug hij kon, duwde hij met Brand de vliegmaschine uit de loods.

Nicholson werd in de cockpit geholpen, waar hij inert op een der kussens neerviel.

Raffles had echter goed gezien, dat het bewustzijn langzaam maar zeker begon terug te keren.

— Ik zou hem de handboeien maar aandoen, Charles, zei Raffles.

Terwijl Brand hieraan gevolg gaf, overtuigde Raffles zich snel, dat de machine startklaar was en klom toen op zijn beurt in de cockpit.

Hij maakte contact, de turbo props begonnen te draaien, de « Duivel der Lucht » taxide een tiental meters over de grond, en daarop verhief de machine zich sierlijk in de ijle morgenlucht.

Het was toen juist zes uur.

Het eerste wat Brand deed, was op de elektrische kookplaat een ontbijt gereed te maken.

Toen hij daarmee klaar was en bij toeval een blik wierp op het gelaat van hun gevangene, zag hij, hoe Nicholson hen stil beloerde en eensklaps, toen hij zich verrast zag, de ogen sloot.

— Doe maar niet alsof, broer, voegde Brand hem vriendelijk toe, ik heb wel gezien, dat je weer tot bewustzijn bent gekomen.

— Geef hem wat te eten, Charles, zei Raffles kortaf, die een blik achter zich had geworpen.

Brand deed, hoewel in zichzelf mopperend een der boeien van de polsen van de gevangene af, zodat deze een hand kon gebruiken om te eten.

Nicholson had nu blijkbaar begrepen wat er met hem gebeurd was, want hij toonde zich helemaal niet verwonderd, dat hij zich thans in de lucht bevond.

Zodra zijn bord leeg was en hij zijn

kop thee leeg gedronken had, deed Brand hem de boeien weer aan, zonder te wachten tot Raffles het hem zou zeggen.

De tocht over de Atlantische Oceaan verliep verder zonder incident en omstreeks half vier in de namiddag kon Brand door de kijker de Engelse kust ontwaren. Maar ook ontwaarde hij tot zijn schrik, dat recht-toe-recht-aan een mistbank naderde, waar zij doorheen moesten.

Raffles was daardoor verplicht, niet alleen veel lager te gaan vliegen, maar ook de snelheid van zijn machine aanzienlijk te matigen.

Hij vloog nu op ongeveer twee honderd meter boven de zee, waar het zicht wat ruimer was.

Maar eensklaps hoorde hij een luide kreet achter zich.

Hij wendde snel het hoofd om, en zag dat zijn vriend met Nicholson aan het vechten was.

Charles Brand was heus geen zwak poppetje, maar tegen Nicholson was hij ofschoon deze geboeid was, niet opgewassen, temeer daar het bendehoofd kracht putte uit de moed der wanhoop.

Blijkbaar was het Nicholson er om te doen de deur van de cockpit te bereiken en uit het toestel te springen. Hij wist, dat hij, als hij als gevangene aan land zou worden gezet, zijn lot bezegeld was, terwijl, als hij er in slaagde in zee te springen er een klein kansje bestond, dat hij door een of andere vissersboot zou worden opgepikt. En als dat gebeurde, zou hij met zijn doortrapte sluwheid wel een middeltje weten te vinden om vrij te komen.

Als een bliksemflits ging dit alles door het brein van Raffles, die de stuurknuppel niet los durfde te laten met het oog op de mist.

Wat moest hij doen?

In ieder geval moest er snel en doortastend gehandeld worden.

Raffles drukte zich de helm van het draadloze telefoontoestel op het hoofd en een paar seconden later was het contact bewerkstelligd en kon Raffles met de kustwacht spreken.

— Beman onmiddellijk een boot, en

houd u gereed een man uit zee op te pikken, die aanstalten maakt uit onze vliegmaschine te springen. Wij zijn van de Engelse politie. Die man is professor Nicholson, een hoogst-gevaarlijk sujet, die reeds lang door ons gezocht werd. Bewaak hem goed en laat hem vooral niet ontsnappen. Hij is geboeid, maar hij zal ook wel kans zien met geboeide handen te zwemmen.

Hij wachtte tot hij bericht van ontvangst had gekregen en liet nu de machine nog meer dalen, om te trachten waar te nemen, wat er zou gebeuren. De mist werd echter nog dikker en hij moest zijn machine optrekken om boven de mistbank te komen.

Pas enige tijd later, nadat hij veilig geland was en de « Duivel der Lucht » weer in zijn geheime ondergrondse hangar stond, hoorde hij, nadat hij de kustwacht van Cornwall had opgebeld, dat het precies zo gegaan was, als hij gedacht had.

Nicholson was door een politieboot opgepikt, juist toen de schipper van een visserboot zich gereed maakte een sloep uit te zetten om een drenkeling te redden, wiens hulpgeroep hij gehoord had.

* * *

Het proces tegen professor Nicholson duurde niet lang.

De bewijzen waren overstelpend en er kon aangetoond worden dat hij persoonlijk minstens vijf personen vermoord had, alleen om hen te beroven of uit wraakzucht, terwijl er ernstige aanwijzingen bestonden, dat hij nog drie anderen van het leven had beroofd.

Verzachtende omstandigheden konden niet worden aangevoerd en met eenparigheid van stemmen sprak de jury van twaalf leden het « schuldig » over de beklagde uit.

Enkele minuten later werd het doodvonnis over de « Koning van de Misdaad » uitgesproken...

* * *

Het was nog donker, toen de cipier met zijn bos sleutels in de hand, gevolgd door twee gevangenis-beambten en de directeur, de cel binnentrad van

Old Bailey, de sombere gevangenis tussen Newgate en Ludgat Hill, waar de moordenaar zijn laatste uur verbeidde.

Nicholson sliep, maar schrikte wakker doordat de hand van de cipier zijn schouder aanraakte.

Hij richtte zich half in zijn krib op, keek met knipperende ogen in de vlam van de kaarslantaarn en vestigde toen zijn blikken op de directeur.

— Wat is er? Wat komt gij doen? vroeg hij op hese toon.

— Bereid u voor, Nicholson, het ogenblik is daar, zei de directeur op ernstige toon.

Nicholson was opgestaan, maar nu viel hij met knikkende knieën weer op zijn brits neer.

Hij had gedacht, dat hij sterk zou zijn, maar nu greep een ontzetting hem aan.

De twee cipiers namen hem onder de arm en geleidden hem naar een vertrek waar slechts enige personen aanwezig waren: een geestelijke, een grijsaard met een zacht gelaat en sneeuw witte lokken, en voorts twee gerechtsgeneesheren, en twee journalisten.

Al deze personen stonden zwijgend bij elkander.

De geestelijke trad aanstonds op de ter dood veroordeelde toe, maar Nicholson wees hem met een ruw gebaar af.

— Ga weg, riep hij nors. Ik heb je niet nodig.

Hoofdschuddend trad de geestelijke achteruit, opende zijn gebedenboek en begon met zachte stem de gebeden der stervenden te bidden.

De man in het zwart trad met afgemeten schreden op Nicholson toe, trok hem zijn buis uit, en bond hem vervolgens geholpen door de twee cipiers de armen op de rug.

Nicholson werd vastgegrepen, en men geleidde hem door de duistere, brede gangen van de gevangenis naar de binnenplaats, waar de dag begon te grauwen.

Een ogenblik bleef Nicholson als vastgenageld staan, toen hij midden op de binnenplaats het getimmerte zag, waarvan hij de aard maar al te goed begreep.

Het was het schavot, bijna twee meter hoog en met aan weerszijden twee hoge palen, door een dwarsbalk verbonden.

Aan een haak was een dik koord bevestigd, eindigend in een lus, welke zacht heen en weer schommelde in de luwe ochtendwind.

Men dwong hem de trap naar het schavot te bestijgen.

De man in het zwart was snel gevolgd, evenals de beide geneesheren.

De eerste ging achter de ter dood veroordeelde staan, die door de beide beulsknechten werd vastgehouden.

Zijn benen werden boven de knieën en boven de enkels snel met een sterke riem vast gesnoerd, waarna de lus van het touw met een vlugge beweging over het hoofd van Nicholson geschoven.

Doodsbleek en met starende ogen stonden de twee journalisten aan de voet van het schavot.

Toen greep de man in het zwart een hefboom en gaf er een korte ruk aan.

Onder de voeten van Nicholson opende zich een valluik... hij viel van een hoogte van twee meter... een droog, krakend geluid werd hoorbaar... toen een korte snik... het touw spande zich... en toen niets meer...

Maar alvorens de laatste adem uit te blazen, had Nicholson nog een blik omhoog geworpen.

En daar... hoog in de blauwe zomerlucht, zweefde een vliegmaschine.

De booswicht ging de dood in, met het beeld van de «Duiwel der Lucht» in zijn ziel gegrift.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Op de drempel van het graf

